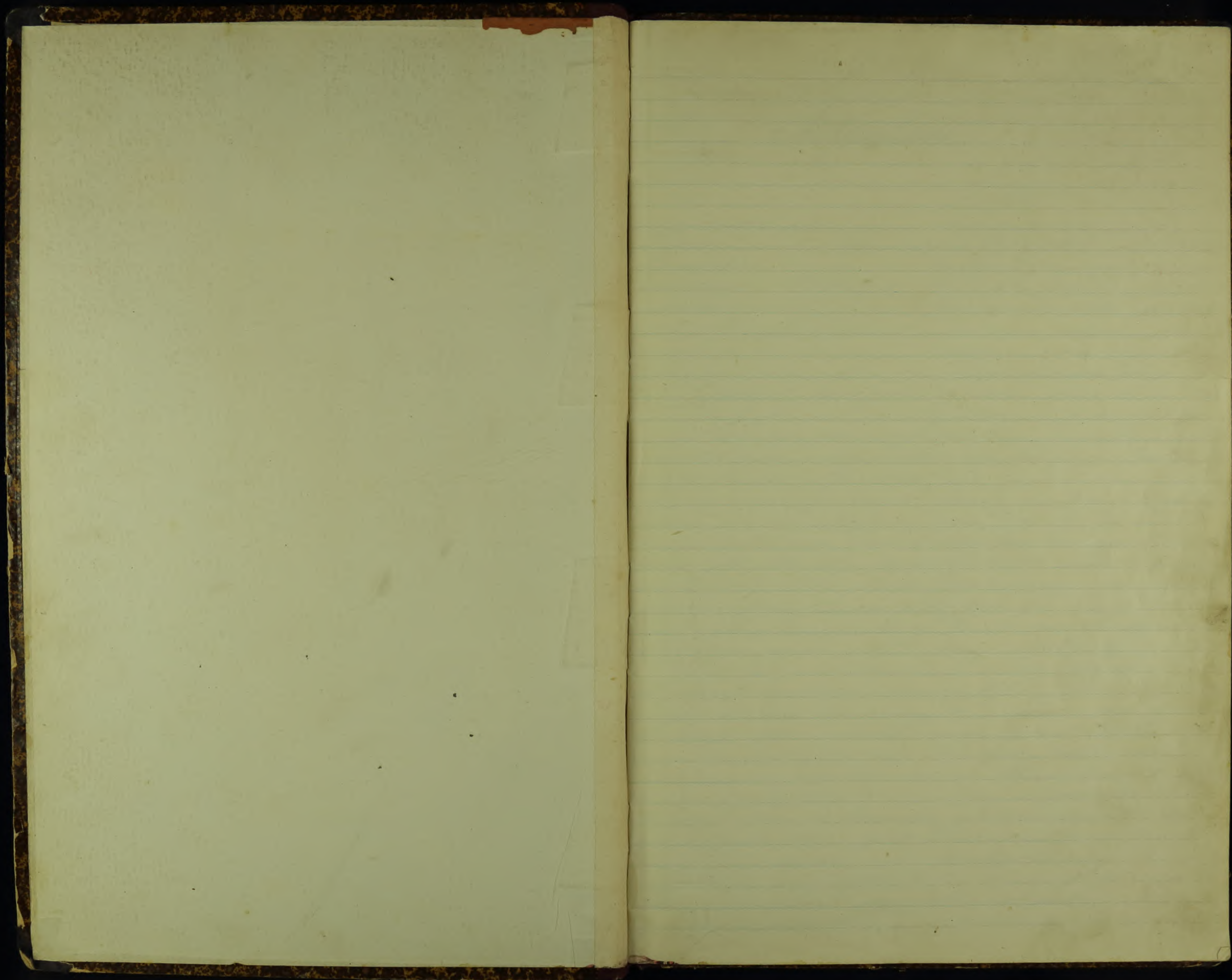

Argeislina

Arguslium

XVIII árg	Þunnudaginn 25 mars 1928	3 Fölblið
Þennur er annan hvort sunnudag	Ritnefnd: Kristján C Magnússon Eiríkur Þorsteinsson Eiríkur Bergsdóttir	Ritstjóri: Jens P. Kirkisen

Úlpra og heimpra.

Það var um miðjan
sunnudaginn morgun, að
ungur maður gekk nokkum
spól, í suður frá heimili
sinu. Það var auðgjet á
hinum hætta gangi hans, að
honum þótti blött vedur og fagur
um að litast. Hann stóðnum-
dist við lekinn sunnan við
túnd, leit í kringum sig, og
settið síðan niður.

Hann fór einu sinni um
að athuga landslagið í kring.
Það var, sem efa og óánægja
ble tryggð fyrir í andliti
unga mannsins og hann sagði:
„Fjallakringurinn er alveg eins
og áður, og hlutverkid heit sama,
að varna sólinni að skina fjalla
og senda ylgisla sína í fjalls-
hliðina hina megin.“
Hversvegna þurfa fjöllin að
standa fyrir sólargeislunum,
og enn fremur varna okkur

mömmunum meira vitsýnis?
Fjallshliðarnar þarna og
grundirnar neðan við, er að vísu
fallegar, en þó er fallegra
sum stadar annarsstadar, og þær
er svo þröngt. — Þær á jeg
engar framtid meira vitsýni.
menning, menntun! Ef jeg lifi
áfram þessu lífi, þá verð jeg
ónboga barn hamingjunnar, og
fófa skemill armara. — Fram, fram!
Lektorinn segir: „fram, fram!“
og áfram fer hann, — hveit?
Út í heiminn, til hapsins,
þarna í fjarska, og Snorri sagði:
„lit vil jeg“; Já eit vil jeg,
jeg skal! — Hann ungi maður
stóð á fetum, — „meiri þekkingu,
meira vitsýni“ ljettur gekk
hann heim, heitid var unnið.
Óskumadurinn lá vakandi
í rúminu fram eftir kvöldinu,
og hugsaði um heitid, sem hann
hafði unnið: „Jeg verð, jeg skal“,
en þær létur myr þó samt
svo vel, og þær eru allis og
alt, sem jeg unni. Þetta er vortur
min sakenad. Jón var ostinn ávættur,

"en jeg verd, skal, skal," sagti hann.

Jón var snemma á fötum næsta morgun; hann gekk sudur ad heimum, fleggti sjer í grasi, og lét bleim leika sjer ad dökku lokkumum, sem hængu niður á ermit. — Hann var viðlegur.

Þær verd jeg aldri nýttur madur, nema afla mér meiri þekkingar og þroska, en þá get jeg kanska orðit nýttur, og ef til vill miðlað öðrum.

"Fram, fram, jeg skal!"

Hann stóð á fótum og gekk heim. Skrefin voru gófr og fjöth. Niður heftjans smá dafnadi, og varð ad sidustu ad eins ómur, sem ekki hvort, þó hann rjetti heftjan niður með eigi lengur til eyrna mannsins.

Siminn leit, haustit kom leyfist var fengit til brottfarar þó og annað var biðt ut.

25 seft. kom, og alladi Jón þá ad leggja af stað.

Hann var niðurlitur, en athugadi þó alt með nákvæmni, eins og hann hefði ekki sjá þá áður, þó alt veru gamlu kunningjar. Hestarnir voru leiddir í hláðit, enungis eftir ad kvæða, — og þó var lokið.

Jón reit hegt norður götuna. Flugurinn var upptekinn.

Fjöllin þarna, er þá rjetti ad þau geru ekki annað en varna sólarþosinu fjálsri ad göngu ad hlíðum og láglandi dalins. Jii, þau gela meira, þau eru falleg, og byggta tröll,

sem vaka er og sit, og alla lítið yfir sveitinni minni, — þau yfirgefa ekki æsku-stöðvarnar. Jón var hugsi nokkru stund, leit svo víð, alt var ad hverfa, en nýtt umhverfi ad koma í ljós.

Flensar sje jeg landit mitt, og sveitina minna keru mest?

Þá eru litin 5 ár þá var snemma í júl, ad skip sást koma siglandi utan fjörðinn, og miðadi dyngum. Fetur var kyrt og blátt.

Á fjölfari skipisins stóð mangt manna, þó smennt veri dags. Þráin til ad sjá æsku-stöðvarnar hafði vakit mangan þennan morgun.

Skipit lagdist við byggjum. Stangt fólk þyrftist fram ad þó, til ad taka á móti vinum og vandamömmum.

Glattar, hífur og hlífur, voru í háa lofti. Velkominn! velkominn! hlómadi alt í kring.

Eins var þó madur, sem engar sjerstakar viðtökur hefði.

Hann gekk hiltlaust þá skipinu til bejarins, leit notkinn sinnum í kringum sig, en gekk sidan ut ír beinum, og nam stótt á grasvötnum hól.

Þingad er jeg þá kominn af þess heim til Íslands aftur, og nærri til minna æskustöðva.

Skylde þer þrá mig, og fólkad skylti þá þrá mig; þá er þú gleymdur öllum, nema minnum minustu vandamömmum?

Skylde gömlu kunningjarnir þekja mig, og hvernig verda fyrstu höndfókin þeirra?

Þessi er sidan jeg fóst heimán, þau eru orðin löng.

En þeningarnir, sem jeg hefði eytt á þessum tíma, hvar eru þeir? Er jeg sjálfur svo miðad meira viti? — Jii, jeg veit meira, og hefði sjá meira.

En hvort stóð þá? Reyna ad miðla öðrum og leitbeina.

Heim í sveitina minna.

Þangad hefur hugurinn leitad, og þingad er heimþráin þúin ad flytja mig. Þær heima eru skuldirnar, sem samviskan hefir verið ad segja ad jeg yrði ad greiða. — Heim, heim!

Vinna ad reiketun lands og líts. — Jón stóð upp og gekk hvarlega aftur til bejarins. — Jeg fer af stað heim í dag.

Sumarit var lidit, og haustit komit. Þá eru stótt í sveit þeirri, sem áður er umgebit.

Í miðri sveitinni stóð samkomu hús. Þangad þyrftist fólk í stærri og smærri hópum.

Þá átti ad halda almennum sveitafund þennan dag.

Sundurinn var fremur daufur, og mörgum heithi við ad gleyma málum þeim er til umræðu voru, en skeggueda heldur við sessunaut sinn, eta ganga ut. — Í fundarlokin stóð upp madur og bað gefa sjer hljóð notkera stund. Hann gekk notkinn störf seti sinn og híf þannig mál sitt:

Þá er ekki ætun min ad þessa ykkur mikit, eta tala langt mál. En mér finst þá skylda min, ad ávarpa ykkur með notkernum orðum, og vil þá byrja á ad taka undir með skáldinu, þar sem þá segir:

"Kom þú blessad óska land, og litur góða minna, hvernig sem þú ert!" — Ad vísu bjó jeg ykkur ekki góð, en jeg vil góða ykkur minna þjónustu, með þeim kvöfum, sem jeg er búinn.

Flugurinn hvarlar víða.

Jeg hefði verið ad hugsa um þá öðru hvort í slag, sem svo oft líka áður, — hve madurinn sem einstaklingur er lítil, en þó stór. Lítil segi jeg.

Þvart er einn einstaklingur ír heilu fjöðjelagi? hvort þá er vitan er litad. Þvart sjást stand í fylkinguna, þó einn falli, og hve lítil er ekki sá steinn sem einstaklingurinn getur lyft, af öllum bergefum jarðarinnar. Þá er ekkert sjást ekki. Þá getum líkt okkur átt hinar smáir sellur í líkama vorum. Þeir sella er ekkert, en fjöldinn byggir heildina. — En svo kemur annad, þá sitara. Við getum enn þess, og engu ad sidur líkt okkur við aflvöðina, sem halda uppi stórum byggingum. Ef ein stótt bilar, skrekist hús og fellur.

Þvort þer er einn hlekkur bilar, í festinni sem þing-madurinn er bundinn við?

Hlutverk festarinnar var ad

halda þrangmanninum uppi, en fyrst eum kleppurinn beladi lamadist heildin. Þetta er lifandi demmi til allra.

Ánstaðklungurinn er varmittugur, en heildin getur unnið þekkvirkni. Við sem hjórum eum inni eum lítil þort af þjóðarheildinni, en það dylst samt engum, að ef allir eum samtaka, þá getum við unnið stórvirki. Hvað sjáum við í kringum okkur? Þraum, þjóf, mela, og brumir bört, sem betið hafa, og bita enn eftir að mannsköndin gripur um handfang plogsins.

Ög mannsandam, vantar hann ekki rektur? Er hann ekki þjófur eins og landst okkur? Vantar hann ekki gróðramagn, betur hann ekki líka eftir plognum? — Að endingu þjófjum öll að þvi að líta störf okkar miða til gagns handi og þjóð. Vinnum, sem einstaklingarnir í heildinni, sem sellurnar í líkama vorum.

Þvi þá vinnum við að reikna lífs og lands. — Allir eitt! Jón settist. — Gúndinum var slátt.

Heimir.

Þvöld.

Það lifir daupt á kekkiskarum. — Það gripur mig einhver þegileg kend, einhver þrá, — þrá, sem er í dött við það vandanlega, það góða. — Jeg kem þá vini mínum, sem var að lofa mér að heyrja rétt lag eftir sig. Visuvar er eftir Jóhann Sigurjónsson og heita „Bikarinn“. Lagit er gott, hann hefur skilið stemninguna hjá skáldinu er það: „Gættur annast sinni“, yfir glymdum vorum, og að baki sjer, sjer hann dauðann: „Med hylgubarnættur himni, heitan fullan af myrkri“.

Þöngnum er lokit við þörum ið. Er ið kemur blásit við okkur himn hylgjipi nættur himni. Er ni er höfjinn dauðinn og myrkur skáldsins. — Þið oss brosis djúpi himnanna, hinar skínandi björtu og fögur stjörnur, er benda oss á vandan leg leikam og lífid; hið sístanfandi líf, er aldrei tekur enda.

O, hvað við eum líkur og veikur, mennirnir, við sem þykjum þó vera miklir við eum stórk.

Jeg lét upp og augum mínum metis hin fagra og skura stjarna „Vega“ (Blástjarna). O! manstu vinka er við höfðum á hana, og jeg bad þig að i hvest

sinn, er þi seis hana að minnst min, og alls þess góða er við nutum á samvæntundunum fögur.

Láttu hana mima á allt hið þegunsta og besta, sem til er, hin er hein og fögur sem saktleysid. O, að hin metti vera leidarstjarnan þin, láttu hana vera það, þá verður allt svo heint og fagurt í kringum þig.

Þú mitt þegunsta og besta min lífsins stjarna.

En athugum, er þetta allt ekki blekking, eum við ekki að blekkja okkur með þessum og þvi líkum hugsum, er ekki allt líf blekking.

Jeg veit ekki. — „O, Gud!“ hjálpa þi mér! Send þi geisla, sem vísa mér ið er þessu hveði lega myrkri efans og tomleikans, sem gripur yfir sálu mínu. Lát hann reka iðt allt, sem hveðis sálu mína. — Lát birta hið innra með mér.

Jeg þrái svo ljós þitt það eitt getur hjálpað.

O! sendu það, sendu það! Geinu geisla og það birtist.

JH.

Í við og dreif.

Jeg hafði fastlega átt að láta Írgeislann heyrja eitthvað frá mér á þessum veki, en vissi ekki hvað.

Jeg hefi heyrð hugsjónamenn halda þvi fram, að fjöðli hugsjóna veru í reiduleysi utan og ofan við virkileikann, og betu eftir þvi að einhverjet höndbludu þer (en ekki með þer) og beru þer fram til sigurs.

Jeg lagði þvi af stað eitt kvöldið með nesti og nýja sko, en kvöldið valdi jeg til þess að mér veru unnt að taka daginn nýgu snemma, þvi ekki veitti af tímanum til að komast á hin réttu hugsjóna mið. Því jeg sem leid leggur iðt og upp á „Báttinn“, allt þar til jeg kom á miðin: Lautin í þjófuna og þufan í Steininn.

Þar hafði þá einhver þogari verið á öloglegum völdum, og þurarsit miðin. Verst og hann hefi saltat allar hugsjónirnar, þvi þannig til-reiddar, þykja þer miðin göt feda. Samsvarar þá betu kröfum tímans að frýsta þer, þannig geta þer geymst óskemdar eins og kjötið, og fest líklega betu markaður þvís þer líka. — Þóki að jeg hafði inangunslausst dorgað í nokkera tíma lagði jeg af stað heim leiðis, og er jeg kom heim, settist jeg miðin hugsi.

datt mér þá í hug þetta
forntvæna: "Vor fátæka fjöt, má
við minna, en missa hug-
sjónir skuldanna sína".

Þótt það er í beldu eða
Vilfaririnum, eða það er eftir
eitt höfuðskálcht, man þeg ekki
þyrr víst. — — — Þær vil þeg
látið þess geðit að þeg tel mig
höfuðskáld, af þá að þeg ytri
aðallega með höfðinu, og s litka
gafnvel fjáskáld, af þá að þeg
ytri líka með fötunum, s. d.
í dansi. Þen hvort tveggja er
naðsynulegt í þessum minnum.

Þar sem hugsjónaleitin
gefti svo illa verð þeg að smíða
mér meir að hinum veraldlegu
málum, og er þá midur, hinum
skáldlegasta hluta geinar minnar
þyrt með lokit.

Reinna merkast af
hinum veraldlegu málum sem
okkur smertir, er sáluvikan
síðasthlutna. Þótt þá víst
þert öllum sálu, þó óþaklega
hinum mjúklöfðu. Annars var
sálan fremur lítið áberandi, og
þer það vott um að þá hafi
verit sönn.

Þen í skidinu var eins og
venjulega barist á heidarslegan
hátt, en vopnin voru fremur
óvenjuleg. Í aðra hlutina
var þá kvemlega þegurt notud
í föllsliki sínu, og var skett
vopn eins og venja er til, sge
þá laglega beitt. Í hina hlutina
var óþunum ítt á forvæð, og
börðust þer hranslega, þó skyn-
lausir voru. Þeg vona að ekki

verði dregin sí ályktun af
þessu að í öðrum stöðum
hafi all þarit kvemlega þann,
en í hinum dýrslega, þá að
það verit ekki neinn sönn
þyrr hvortugan aðilann.

— — — Ad lokum er ekki
írr vegi að minnast ógn á
eitt aðalframpara míl systlunnar,
þyrrkúsið. Vil þeg í skutunum
dráttum rekja lífsögu þess.

Þegar af kvemri þetta fjáskáld
var það mjög lasbunda, samt
sem áður var rifist um
födurriðhim að barninu, eða
einmitt þessvegna.

Í skinnarvæslunni, sem
stóð yfir í fulla tvo daga,
veikhist af kvemri þetta, og
þyrr mjög háan pólitískan
hluta, er það hvumleid veiki
og lítt þeknandi. Þó lokist
sýslu neqndar fundi, sem
hallaður var saman í þessu
angna míti, að gefa þá inn
dálitun hitaskamt, og þátti
það sefandi áhrif á söttina
a. m. t. í bili. Þen mí þyrr
skömmu þótt söttin sig upp
aftur, en virdist þó vegari
en áður.

Þleppilegasta ráðit til að
eyða þessari þekktulegu veiki,
virdist það, að fá þyrrkúslar
sem geta framleitt pólitískan
kulda í stórum stíl,
svo að kuldim geti
íþrymt hitanum.

N. N.

Reglur fyrir kynningu (Stúrlag)

Það er mí virdit nokkurt
þamordit. Þeg telja að nota
spurvagn heim. Alþag þarf
matur að bita. Þver veit hvort
langt er síðan síðasti vagninn
var þjer. Litla bitarstúlkun
með stóra böggulinn þerit
víst stáðit þjer eilíftar tíma.

Þessi augu! Þeg geti
spurt þana, — — — en þanna
þemur vagninn þunandi.

Þeg stíg inn í vagninn og
get þyrr mér gott seti. — — —

Þeg segti mí:
Státuga ungfri, má þeg bjóta
yður setit mítt? — — —

Þá geti þeg verit viss um,
að þá mundi ekki setja sig
á móti áþamhaldi kurteisunar.

Þver þjalpar leysislega
þá lítur í þring um sig!
"Státuga ungfri" — — —

Þvert í logandi! Þá var ekki
meiningin. Þessi gamla
kerling heldur þó virkilega
ekki að þeg hafi bótít þenni
setit. Þá stend þeg þjer,

þlemmdur eins og seld í þunum,
og uppskráningurinn þanna
þjalpar við þá ljósherdu — — —
þeg stekk af, og það þó þeg
halsbjóti mig. — — —

Þlukkan er þegar vörin 6.
Státurlega er ognar þring á
götunum. Þótt þá kann ekki
almenni lega að ganga!
Þkkti getur það þert meitt!

Og þessar konur! Stansa
þurfa þer fyrir þaman þver
einasta bitarglugga!

Þer það þeg sem þessi
dros þerit svo ástleisnilega
þil? Þá eða aldrei!

Þverniq á þeg að þera mig
að? Þá ógnar þóttuna sína.

Þó til vill missir þá
eitt hvort írr þenni þó þeg mí,
svona af tilviljun, — — —
þruppi dálitit í þana, — — —

þyneli þá missa varastíftit,
þeg þjelli óðar þenni þil
þóttu, — — — aðeins þugrekki!

Þvart! þessi þurteis þerit
þenni þil? — — — "Þvart? Þeg
þerit vilgandi þruppt í þana?

Þvart? Þeg þvennaflagari?
þer ekkít að rifþjóta mig?
Það er virdit álitit.

Það er líka þarit að rigna.
Þeg þer mí rakleitis þeim.
Það er alls ekki erfitt

að þynnast þóttinn, — — —
aðeins að fara eftir þóttum
reglum. — — —

Argislinn.

XVIII arg.	Sunnudaginn	2. des. 1928.	4 Föluhlad
Kemur út annan hvorn sunnudag	Ritnefnd:	Esudbjörg Jónasdóttir Valgarr Blöndal Guðmundur Andjesson	Ritstjóri: Jens P. Eriksen

Sluttekning.

"Gledjast með glötum og hryggist með hryggum".

Þessi fallegu orð felast í þessu eina orði: "Sluttekning".

Þvada sluttekningu erum við mennirnir fúsastir að sýna?

Sluttekningu í gleði, eða sluttekningu í sorg?

Þvorugt er auðvelt, það er að segja, þegar það er ekki aðeins á yfirbordinum, heldur í hjartanu. Þó er víst flestum aðhalegust sluttekning í sorginni.

Þá taka hluta af einhverju-ja-, það gerir matur fúslega þegar um: gjafir, nafnbekur, rjettindi, heidursvörðunakenningar og velgerðingur er að reða.

Öllu þessu tekur matur fúslega þátt í; ja, margir vildu jafnvel öðlast það allt.

En það er annað sem erfiðara er að taka þátt í; þetta að skipta

með öðrum, er það sem mennirnir eiga erfiðast með að leera. Þegar um skipti er að reða, koma oft verstu eiginleikar manna fram.

Fjölskylda nokkur, er lifað hafði í ást og eindregni, þungki að skipta orði á milli sín, af því að heimilisfödurinn dó skyndilega.

"Nú mun það sýna sig, hversu hærlekurinn er mikill," sagði vinur fjölskyldunnar, sem var fremur svartsjónur, "jag er hveðdu um að hann nái skamt."

Menn atynku hann fyrir þessari ljótu getsakir, en það sýndi sig að hann hafði á rjettu að standa.

Skiflingur hafði í för með sjr öviningu og reidi; og áður en sorgarand var litið voru þessi ástrikur systurskyni sem okunnug hvort öðrum, og hvort einstakelt álit sig beitt rangindum.

Taka þátt í sorg og gleði. Þó um orð er að reða, vill því midur hver og einn taka allt.

En þegar um þjanningar, erfiðleika og öfundslausa gleði yfir láni kannara, er að reða; láta flesti sjer megja litinn hluta.

Og þá vitum við, að skift sorg er hálf sorg, og skift gleði er tvöföld gleði. Við vitum það, en gleymum því svo oft, einkum þegar um gleðina er að reða.

Það voru tveir litlir drengir, þeir keplust um hver þeirra gæti skrifad betur. Þeir voru mjög góðir vinir, en þegar annar vann, gekk hinn hryggur heim, og var í hjarta sínu reitur vini sínum. Þegar móðir hans ffekk að vita, af hveju hann var svo hryggur, sagði hún:

"Skammast þú þin ekki, að geta ekki unnt besta vini þínum að sigra, tekur þú alls ekki þátt í gleði hans?" - Nei það gerði hann ekki, og það leið á löngu, áður en hann lærði að taka

þátt í gleði annara á rjettu mátt. Þetta voru barnabrek.

En eru þeir fullum nokkur betri? Við sjúkdom og dauða verður matur auðveldlega snortu, og sýnir sluttekningu sýna með hughreyðing orðum. En að gledjast með öðrum það er erfiðara.

Matur nokkur og náðni hans, voru báðir velkir, nágrannarnum báðum, en hinn gladdist ekki með honum, hann fann þekkar til beiskju, af því honum báðum ekki sjálfum.

Tveir vinir sem báðir keppa at sama takmarki, og einungis annar þeir sigur, er þó svo ljótt fyrir hinn að taka með einlegri þátt í gleði hans?

Fyrir eiginirndarinnar illgresi fest gáfnan götur jandvagnur. Þó var einn, sem tók byrðar annara á sínar herðar, og gaf öðrum sama gleði.

Við þekkjum hann öll, og getum öll lest af honum.

G. J.

Hugleiðing.

Þegar jeg sest midur til að reða þessar línur, þá dettur mér í hug, að jeg hefji nari verið búinn að bregðast lofordi mínu gagnvart ritstjóra Argislans; og jafnframt skyldu minni, sem götur ungmennasfjelagi. Þetta gerum við því midur oft, þegar við t. d. erum skipuð í ritnefnd, sem málefnum oft. En slíkt má ekki koma fyrir.

Sted því að bregðast kvötum þeim, sem okkur eru lagadar á herðar, bregðumst við um leit stefnu skrá h. m. F. F., og það sem er enn heitulegra fyrir okkur sjálf, við bregðumst sjálfum okkur því midur, er það. allf mikil komid inn hjá okkur Íslendingum að efna ekki, eða þá efna illa gefin loford. Þer það ljótur löstur, og vel til þess fallid at ungmennafelagar

Þaki höndum saman til þess að
reyna að yfirbuga þennan
vægast, og reka af höndum þess,
og alveg burta úr íslensku
þjóðlífi. Þetta er eitt af þeim
mikla fjöðla af nýfemdas vortum,
sem liggja fyrir að lagfæra.

Vá sem höfum skipað okkur
undir merki U. M. F. L. við
vildum eflaust reyna að láta
liggja eitthvað eftir okkur,
sem geti mynt á fjelagskap
okkar. Við vitum um þeim en
reistur minnisvarðar um merki,
okkur, sem komu fyrir í
sögum þjóðanna.

Getum við hosið okkur
þetta minnismerki en það,
að það komi inni með
vikund þjóðarinnar, að við
ungmenna-fjelagar hefðum
rekið vörðhaldnara burta
úr þjóðlífi okkar.

Ég svo væri hefðum við
reist okkur veglegan bauststein,
sem geymdist í hugskoti
þjóðarinnar, öld fram af öld,
jafnvel þó fjelagskapurinn sem
orðið hefði til þess að fram-
kvæma þessa landhryggsur
þyppi úr sögunni.

Reigum við ekki að þakka
okkur saman um að reyna að
vinna að þessu markmiði?

Við byrgum sjálf. Reyrum að
vera aðhaldin, og yfirleitt óna
lofarð okkar. Hugsið þið ykkur!
Hve gaman væri ef þ. d. einhver
ókunnugur maður kemi og þedi
ein hvern að framkvæma fyrir sig
áritandi erindi. Þann hefð

fyrst aflað sjer upplýsinga
um mannið og fengist svarið.
Já, það er óhætt. Hann er
ábyggi leigus þvi hann er
ungmenna-fjelagi.

Reynd þið ekki á því að
við vinnum að þessu?

Þið hugsið um þetta, og jeg
vona að aflendingin verði
eins og jeg get um þjer að
framman.

Valgard Blöndal.

Skritlus.

Kenslukonan: „Þvöta merkingu
leggja menn í grenu lífinu“.

Albert líti: „Donina“

Kenslukonan: „En hvíta og svörtu
lífinu“.

Albert líti: þugið.

Kenslukonan: „Svartu lífinu
merkis sorg og skugga, en hvíta
lífinu: sakleysi, gleði og hamingju,
þessvegna kafa brúðurnar hvíta
kjóla brúðkaupsdaginn sinn“.

Albert líti: „Það er þá gleðilegt
fyrir þessu fólk að gíflast, en
sorg fyrir Karlmannina, því þá
er þeir alltaf í svörtum fötum“.

Stokkrar stúlkur sátu saman
og voru að björnast yfir því, að
hinn Esunna skyldi kafa getað
fengist sig til að trúlofast hann
Jóni, öðrum eins dautans rephi
og hann væri. Gegnir þá ein
þeirra og segir: „Þalst þið hegt

um þetta, nið fyrst þó alhind
að það sjer munu fyrir stúlkur
að geta sagt: „maðurinn minn“.

H. H. spandi: „Þvöst kjósið þið
heldur að verða piparmey, eða
gíflast hjána“.

Þlinn: „Fyrirgef þið þess að jeg get
ekki svarað samstundis,
þvöndið kemur nið svo övert“.

A.: „Varst þið ekki þeiminn þegar
þið byrgið þvöndið við
unniðruna þina“?

B.: „Ó, jón, en það getik samt
agættlega, þinn sagði eitthvert,
og jeg sagði eitthvert. Þu svo
spánskt það svona orð af orði,
þangast þil all komst í gótt lag“.

Þenkennilegt þvönd.

Þann ganga saman í
húskjungi þann segir:
„Þanna er grasþeiturinn sem jeg
hefi heppt handa nið og
komu minni. - Líst yður
ungfrú ekki vel á að nota
hann með nið, þegar þið
gangið síðast þil hvíldar“?

Yngri systirin: „Færu hjartslátt
eins og jeg, þegar þið dansar
við Karlmann“.

Öldri systirin: „Það þer eftir því
við hvorn jeg dansa“.

Þlinn: Jeg er svo glöð í dag
að jeg geti þalmað allan heiminn“.

Þann: „Þ. Byggi þið á nið“.

Þann sátu á bekk við
atfaraveg í sumarkita.

Þann: „Kerra ungfrú! Gef þið
þið nið einn þess“.

Þlinn: „Reynd þið gleðinn, þvönd
halchið þið að sagt væri,
ef einhver kemi og sei þið“.

Þann: „Þess er enginn nálegt“.

Þlinn: „Gud sjer það þvi“.

Þann: „Þá spennu við
regnskiftina þess okkur“.
Þann þjekk ósk sína
uppgylta.

Andriysson.

Árgeislinn.

XVIII árg.	Sunnudaginn 10 febrúar 1929	Þ. Fölblið
Skemur út annan hvorn sunnudag	Ritnefnd: Læis sína Bergsdóttir Keyfi Stefánsson Gudmundur Andjesson	Ritstjóri: Jens P. Bentzen

Á elleftu stund.

Jeg hefi nú í heilan mánuð vitað það að jeg væri í ritnefnd, og get þessvegna ekki boið þvi við, að það hafi verið of seint tilkynnt mér, og skelt þessu skuld á aðra, að jeg hefi ekki fyr gert skyldu mína og ritardi „Árgeislanni“, og er orðinn á elleftu stund með það. Jeg elka mér ekki að fara að helga mér margt til afsökunar í þessu efni, heldur vildi jeg drepa á það hvejar eru orsakir þess almenns að oft er dregið fram á stútsku stundu það sem gjörast þarf.

Venjulega er það svo að þegar langur tími er gefinn til að ljúka ein hvejum störfum, sem vel er hægt að ljúka af á skömmum tíma, þá verður það aðeins til þess að menn þykjast hafa megar tíma til starfums og láta hann selja á háttum fyrir öðrum störfum, sem kanske ekki þykja at koma

til framkvæmda þyr en síðar. Þennig eru flestir þá mittið eftirgefanlegir við sjálfan sig. Gefa sji kom til þess að selja ónauðsynlegar skemtunar o. s. frv. Þendurinn verður oflassi sá að verkið er dregið fram á elleftu stund, og er þá oft unnið með illu og illa, a. m. k. mittið ver en von hefti verid til, ef á þvi hefti verid byrjad í þeka tíð. — Oft er það líka að jms stöf kladdast á einvorn sji-stakan tíma og verður manni þá mjög oft að láta þau stöfjin selja á háttum, sem manni er óljúfast að vinna. Þen aðalorsök þessa er sá að við erum sjálfum okkur ekki svipað þvi rögu skangir þins bendur. U. m. f. starfsemin á að hjálpa okkur til þess að verda skangan við okkur sjálf, að hleypan í okkur heppni um það að láta aldrei þjá líta að framkvæma þau stöf, sem þjelagid felur okkur, jeg vona það at í okkar þjelagi fari sá heppni at gjöra sem mest vort sig.

G. B.

Árgeislinn talar.

„Árgeisti!“ Sve ynnilega þakklátur er jeg ekki fyrir að þið hafið valið mér þetta ódauðlega nafn. Það eitt er megilegt til að halda í mér lífinu. Jáfn vel þó þið virðist gleyma mér annað slagid og þvæla þugannum frá mér, þá verid óhveðið þvæla lífa.

Óþið er jeg reidubliinn að beina líftu mínni að áhugamálum ykkar, ef þið aðeins ískið þess. Talið við mig eins og vin, og jeg mun leiðbeina og upplýsa ykkur. Aðeins að þið fyllið ekki huga mínum með neinni óþorn-mála þvælu, þess lítið jeg ykkur að vinnast í lengstu lög.

Stjór finst, sem kénir ylitru kraftar mínir mundu þvæna, og jeg gæti neiddur til að vinnu frá mér háðberkju óþornmalanna.

Oft berast mér til eyrna vandvæða stunnur, þinna sem í ritnefnd eru kóðlari; skyldan sá hvílir á þeim eins og farg. Þen hvers vegna? Þen nokkum tíma þungbest að þala við vin sinn og lífta þonum hug sinn allen, um þetta eða hilt málefnið.

Jeg metki nýlega kunningja mínum á götu, hann barnaði sji stórlaga yfis þvi að hann hefti ekki til að skrafa um, og heldur engan tíma til að sinna þvi.

Stjór daktu ósjálfrikt í hug gamlar visur sem jeg kunn og bróadi þonum með þeim.

1.
Væla get jeg vorkent þjer, vinur mínn að vita, af þvi sjaldan að það bet, eins og flestir vita.

2.
Þegar þerðum einu eit á eða stöfjum sinnis til min hugana þegðu þá, svo til þess lítið þynnir.

3.
Þeginn vildi jeg framagjörn, þetra máttkun sanna, af þvi jeg er einka barn, ykkar þjelagsmanna. Þen þlessuð þið megið ekki eigna mér visunnar þer voru gamlar. Jeg hef aldrei skáldmeltur verið, og er ólent.

Oft er jeg að hugleida hve þemspulegt það sji að stlast til þess að þjelagsstapuminn, hveju nafni sem hann nefnist, geti ávallt staded í fullum blóma.

Það er mælt að öllu fari aftur, þegar þvi er full farið fram. Og þó ekki sji hægt at segja um okkar þjelagsstap at þonum sji farið svo þam, at ekki sji hægt að þrostka þam betur, þá er mörnum þó svo varid at þer berast fyrir skamm tilverunnar.

Þein bylgjan þer þá inn í þjelagsstapuminn, og önnur eða jáfn vel sá sama skolar þeim burt aftur. Þhuginn getur þvi ekki alltaf verið jáfn vakandi. Þeyftin eru engin laudamót. Öll, eða flest þjelög eigna sína raunatögu, um að halda sji vakandi, yfis lengri eða skemmri tíma.

fólga og deyja í bjósti mannsins, þá er skilinn einn finasti þráðurinn í lífi hans, og gröfin gegnir lítilega marga, sem hafa orðið ógæfa samis fyrir byggðalat áskurvonir sínar.

Einbeitinn er eitt átalstílyti til að komast áfram. Það er að lata ekki af skóðum sínu, og eigin samfering segir að hin sje rjett. - Þu hinc getur einnig gengt of langt; þvi þeir meann er þil, sem aldrí sveiggjast, þó þeir finni að málstaðstínum sje ekki rjettur.

Þá er einbeitinn orðinn maninn, byrði, sem verur óþegilegast hugsan.

Það er gott að eiga vini sem hegr er að hinc og hegst, en sönn vinnatta er vandfenginn.

Vinabýgðin er edlistekstur, sem sumir hafa en adrir ekki.

"Liti er vinnattan þegar ölið er af hömummi." Það er mittið heft í þessu. Vinnatta sumra er hverful. Það er þjá þeim, sem vilja sýnast minna en þeir eru. Þeir eru ghesilegrir íhlits en lömit innan.

Við eigum ekki að leita vinn-
áttunnar hjá þessum mönnum, heldur hjá þeim, sem ekki þjóða hana. Það eru oftast byggustur vinnur. Þeir fleggja ekki frá sjer vinnattummi, eins og slóttinni flak.

Til eru þeir menn, sem aldrí eignast vini, þótt þeir verðskuldi vinnattu. Þeir hikka engan, sem þeir hinc. Þeir eru eins og lokud bok, og þara maske svo í gröfina at enginn skila þá. Þu þó getum við oft spæð, í smiáttvikum hvast í mannum bjá, og övers vindi hann er. Það er eitt af drængskapar verkum mannsins at

leita að kostum náungans, og reyna að gleða þá; þvi oft hegnast þin býrustu gullhorn, í bjósti mannsins, sem enginn finnur nema gröfin.

Áfram, - áfram út í lífið, þangad sem andmeleysi og unatur bedur.

Áfram, fram, í gegnum þóða og þrim, þangad sem þarunnar brasa miki blómstandi landi. - Því skömmu vat sumar með sólíkum, unad; ni er velturinn kominn, og skammdlegið sendir rökurskugga yfir lög og láð.

Þugsjónir ferdast og deyja.

"Mennirnir ferdast og deyja,

og enn lífið vord i vori sul,

þótt velturinn komi eftir sumarmáli, þá þá þá þá ei drepid þer dandim."

Heimir.

Framliðarhorfur Landáskóla

Á síðustu fundum, hafa ymsir fjelagar haldið því fram at fjelagið verri að eldast, og viljast láta gera á þvi yngingartíðrannist, hvort það ekkí að vera eftir Skinnask's aðferðinni (a la Steinack) eða einhverri annari, kom ekkí grænilega í ljós, og verri vel við eigandi at þeir skýrðu þetta áhiti nannas fyrir almenningi. Annars skilst mje, at ef um yngingartíðrann eigi at ræða, þá þurfi þu að gerast á þeim fjelögum, sem þar eru at finna það, at þeir eru að eldast.

Þannadur þessar urðu til þess, at mje, sem ungum fjelaga, dátt í hug eitt unneðuþvi, þvi fyrir fundum fjelagsins, er nefundist. Framtíðar-horfur Landáskóla.

Þu þvi haldinn anta fundur til at ræða þetta stöðmeðra mál, og vori til at byrja með a. m. k.

Þessat allir fjelagsmenn snattis, at undanteknum framsögumanninum.

Þu þó ekkí hikkað við at láta málið þil meðferðar, og var það rétt aföllun neðusmillingum fjelagsins nema flutningsmanni, er metti sitas á fundinum. Þrátt fyrir svo itostegar unneður, var þó ekkí, svo jeg viki, minst á þá tetta, sem hefi vofad yfis beinum, og öllum hugsandiminnum hefi stadið stuggur af.

Á tímabili leit út fyrir at koma ekkí nje á stöfn heinnreklatri piparvélendur (koloniu), en þó sem slakar stofranis geta ekkí vrasad lungur en mannsaldur, hefnordid litlas framtidarhorfur Landáskóla.

Argeslenn.

XVIII aug.	Summudaginn 15. des. 1929	2 Tölublað
Heimur ítt annan hvann Summudag	Ritstjórn af: Egfríður Stefánsdóttir og Jens P. Víðisken	Ritstjórn Jens P. Víðisken

(Einnig mest á eftir hellegri eiginlega
öðru Tölublaði)

Eftir Landnámsstíð

Þenn i dag, eru allir hinu
sonur kráftar starfandi hjá á
landi, sem reist hafa landið frá
grunni, og skapað íttlið þat er
þat mið hefir. Vinna þeir stóðugt
að því að bresta landinn og umskapa
þat, á sama hátt og fyr á tímum.
Og þessi eru sístansandi fyrir
augum vorum, en við vitum þeim
sjaldan eftirtekt, nje atkvæmum
hvada verð þau ein að vinna.
Og heyrum mið helganna,
dúkur þessanna, byrnkljúd heyring,
og þýtt vindanna, og sjáum jökl-
ana mjakast í hefdum sínum,
frá hjanjökklunum ofan í dal-
botnana. Þen nje í hugum þat
sjaldnast, að í þessum daglegu
atvöldum felast þau aeglinöfl,
sem þess ein megnest að sópa
landinn undan fótum vorum, og
jafna þat að grunn.
Máttu á móti verður oss hveitt

rið, þegar við finnum landið
skjálfa, og sjáum jörðina opnað,
og garðeldana, þeyta ofrandi
jarðarinnu rið yfir byggðina.
Oss skilast, að þau sjá fótum
kráftar að gea varð við sig, sem
míttla ogæru gfti teitt yfir land
og ljít. — Þen einmitt í
þessum gegvænlegu atvöldum,
líttast sá hinu samri skapani
máttu, sem myndast hefir
eðhjört vora, og stýrt henni þá
oflötum í ölgu sjóum bryttinganna
á um lídnum öldum.
Eftir landnámsstíð,
koma njeir kráftar til sögunnar,
þýtt á landi. Þat ein kráftar þeir,
sem líttast í atkvæmum lands-
manna. gagnvart landinn.
Í þeim hefir verið fölgjum geysi-
míttli máttu til umsköpunar og
bryttinga á íttli og ásigkomulagi
landsins, — jmitt til ílls eða gítt.
Að eftir því hvernig þeim hefir verið
breytt. Þegar þá hefir vorið
þóttu sjá hjeir bólfestur fyrir rínum
lora annu vat landið, þagust og fjútt
eins og hveitt hefir verið á vörð.

Náttúruöflin höfðu jafnan
múttli hramm, og lagð undir höndum
að myndum jarðbreytinga.
Plöntum var þeir
þingur komnar þingad, og höfðu
klétt autinnast, eftir því, sem
andi var. Skógarögnunum
hafði bresta þin sítt yfir all-
míttum hluta löglendis og dala,
svá landnemanna gáttu.
"Reist sjá byggðir og eð þar,
í blöngvotu dalanna skauti."
Hvet, á, að kalla, var
gull af fiski. Hvalveitir og
hvalreitar áviss hlumindli.
Fiskitörfur var gengur að jafnu
innu flestra sma fítt.
Og eggver voru í flestum eignum
með sköndum fram.
Hvernig hafa svá landsmenn
fandi um landið, þessi 1000 ár?
Og hvernig hefir þeim líttast að
vahlveita landkottina?
Í miðgum grimum hafa þat-
þeitt vorið, og lítt nje, sem mi
þíttum, hagd oss eins og víkingar,
gagnvart landinn. Þýtt höfum
höggid strandhögg, en eð þar
öfðlið landinn að fullu þat, sem
njeir fötum niðri í skauti
násturummar. Og þannig við
landið, og gengid í lítt með eyðandi
öflum násturummar.
Skógarinn hafa verið beittir og
þingurir óþeitt, án þess nokkut
verið að þeim hlítt. Landa er þeim
mið að fullu eytt í heilum myndum,
er voru skógi vatin á landnámsstíð.
Þen þat míttli þegundar spjöll
á íttli landsins og stítt óhagur
sínum þýtt stóðum.

Þingur og hagd, hafa verið vent
nýttli þíttum íþrasta, án þess
þeim verið nokkut sömi syndu.
Margat er, sem ávort voru
fiskisala, ein mi þurvaustast
af fiski. Þeytastríðum er að
mestun eytt. Þen eitt skítt
voru eggver að því þóttum að
þvefa in sögunni, vegna
óþýtt samlegat með þeitt.
þat er og alment mítt, að fiski
göngurast gangi eð þar einu mi
inn á fítt eins og ávort.
Mi með göðum ríttum eð þar
að þat hefir, þýtt eða sítt að
þýtt högg á vatni, eð öll fiski
ávort vet fram vegis, eins hveittum
skógun in landið eins og
síttast líttu ávortu.
Þen beitt þat, er monnum fítt
að skiljast að þat þóttu sig
eð þar, at ríttu landið, heldu þýtt
at hlýttu að því, og beitt þat
stóttum, eð þat eigi að gáttu þeitt
alda og óþona.
Verður þá eð þat á þóttu, rektur
landsins, rektur engja, aukning
þuna, og ávort margvíslegat
um beittu, er mítt að því að gea
landið sjátt beitt og líttvænlegu
þýtt eð líttvænlegu.
Þíttat landsbeitt ein þegar
þýttast. Og vinna fjöldi manna
að þeim víttu um öll þýtt,
eftir því sem getur þýtt.
Þeyttast gangu þessur um-
þeitt hlegat, ein margu ávortu-
máttu myndli óþta. Þen þat
gengur hi áttu. Og þessi lands-
þíttastastu mi með lítt og
þina, eð vel er á haldit,

munskapa íttit landsins, og
gera það bæði betra og feghna,
en mið er.

Den fyrsta skilyrði til
þess að vjót getum vandveitt
landskostna, og best að nota
þá, eins og vesa þá, es það
að við raunvirkum landið ívörlega,
bæði efri þess, edli og ásigkomna
lag. — Þá fyrst er þess að
vænta að vjót kommu á lagid
með að nota gæði þess til
klitva og á vjótan hátt.
Þæði gjalpm og landinn
til hags.

A. Andriesson

Alþ hefur sínu stad, latna allt á sínu stad
(þýtt in norsk)

Þetta farandi frá sögu komu
ist í blátt nokkum, fjórir nokkum
árum: Í náund við af einum
okkar stærstu bejum, stendur
stór fabúka. Vinnufolkid bjó
í snottum hvílyftum, hið sum,
tvo fjölskyldur í hvoru hési.
Í milli bejarins og fabúka-
ruma gægur gæfu skipp amann
þvöu dag. Á langvöldum fer
stipid til bejarins klukkun-
kima eftir vinnutíma.

Langvöld nokkum þurfti einn
heimilisfadarinn til bejarins til
innkampa. Hann kom frá
vinnunni, og mið var um að gæta
að vera fljóttur í heimantímal,
til að ná skipinu.

Fyrst var mið að þvo sjú, en þá
var ekkert vatn heima.

Besta dóttir hans þá á gómu,
átti að sækja vatnið í heimin.
En hvar var vatnsfatan?

Allir spurdu, hvar amann eftir
fötunni, en enginn vissi hvar
hinn var. Á endanum mundi
það eftir að hin sketi með
óheiminum fötum íti við lekinn.
Dóttirin hljóp þá með vaska-
fatið íti að leknum og kom
með vatnschopa í þvi. —

Þá var það sápat, hvar var
hinn mið? Fólkut leitadi hátt og
lágt, íti og inni, að situstu þvöu
hinn undir þakrennunni, þar sem
madurinn, í rigningarveðri hefti
þvegid sjet daginn áður.

Svo þurfti að greiða hánd, en
greidan, — fjölskyldugreitir,
hvar var hin?

Fjórir — fimm mannesstjór,
þvöu þvöu fyrst annari og
leitadu að greidunni á: hylkunum,
í knifaparabassa í kommidunni
og í bókaskipnum, þar var gömul
biblía tekinn út og hrist, ef stund
kynnir að hin hefti festi á milli
bláanna á henni, nei engin
greiða. — Madurinn reyndi
að greiða hvið flókna hátt sitt
með fingrunum. — Þá hópaði
líkell drönghútti er sat á
gölfnum og tek sjer: „mamma
þiú notadú greiduna í rúminu
í morgun.“ Í einni svipau
vöru seingurkleidin komu fram
á gölf, og greidan farist.

Madurinn þjekk á endanum
greidu til að greiða sjer.

En þá var það krágun og flökum.
Leitad var í morgun komidur —
skippum, en enginn krági farist.

Þá mundi konan allt í einu
eftir, að hin hefti lagt hann
í þeyti í vatnsfötuna íti við
lekinn. — Þor eitthvát vart

madurinn að hafa um hálsinn.

Maria fór íti í rustherbergi að
leita að byjst hlíf er vera átti
í ristuhandradanum, en hin
fann hana ekti, svo konan
vart að fara og leita að henni.
Og eftir að halga hvöft öllu
er ristunni á gölfid, fann hin
byjst hlífina. — Hér var þá það
versta búit. Í ranninni hefti
þurft að bæta jakkan, svo-
lítið, en mið var enginn

þurft að bæta jakkan, svo-
lítið, en mið var enginn

þurft, til að leita að fafaburðunum.
Loksins var madurinn þvö-
binnur. Hann létur á klukkunni,
atvins 5. min. eftir, segis
nann. Og jeg með líklegast
ekki í skoppid, ef það ekti hafa
ortid á eftir.

„Ó jú“, segis konan, „flyttu
þvöu þvöu, klukkun er of fljótt.“

Madurinn fór í hendes-
hasti niður eftir, og kom í
telka tid, til að sjá á eftir
skipinu á fullri þvöu þvöu
byggjunni. Flögum östifum
gætt madurinn aftur heim,
þangad sem allir vöru í öða
önd að taka samann drástid,
er mið var komit á nýjjan stot.

Það hefur ekki verið
skembilegt að eiga heima á
stökku heimili, hálid þvöu þvöu?

„En regla á meinu, allir
klutur á ringulreit.“

Og hugsid svo til barnanna
sem eiga að alast upp á
stökku heimilum. Gætt madur
vænt að þau verði reglusöm?

Önnur saga er það,
sem einn af sjómannaþvöu
vöru sagt: — Dag nokkum
kom jeg um bót í fjarska
stot seglskip. Þvöu komit var
að þvi að sigla bótin.

Þvöu mörku menn um
bót, vöru allir önnum þvöu
við undirbining til faranna.

All vinnan gætt þvöu svo
merkilega ívörlega fram.
Enginn hvið ledi hetti. Hvið-
nari hljóðlaust en þvöu fljótt.

Jeg vand hissa, og sagdi ind
 Skipsstjórnari: „Jeg hefji veid um bord
 i morgun skiptum áður, en aldrei
 sjátt svo efiðr vinna framkvæmda
 svo stílt og rólega eins og hjó.
 Hver er lastaður til þess?“

Skipsstjórnari tók undir hand-
 legginn á mið, og leiddi mig inni
 háttu, benti á vegginn og sagdi:
 „Hver prestur, sjálf þú látgjafur.“
 Á veggnum stóð með fallegum
 stöfum: „Allir hluta höfu sínu stóð,
 fætt allt á sínu stóð.“

Hver maður hjó um bord, veit
 hvar hvern hluti er að finna, og
 hvar hluti er fættur á sínu
 vissa stóð eftir notkunina.

Þessvegna eru allar skipandi
 útfærðar svo hlöð og hlöð.

Flamingju samt er það heimili
 er fylgir þessari gullfögru reglu:
 „Allt hefur sínu stóð, fætt allt á
 sínu stóð.“ Flamingju samir þeir
 unglingar, sem vanda eru á, og
 veita sig sjálfir á þessa indælu
 reglu.

Jeg ætla mér að segja
 frá daglega lífinu á heimili notkunar
 er jeg heimsótti. Jeg kem um háttu-
 kinn, geng beint inni svefnherbergi,
 bönnin eiga að fara á háttu.
 Allt hefur sínu stóð, lútið allt á
 sínu stóð, ekki að standa skrifad
 í öllum svefnherbergjum.

Jeg hef veid inni svefnher-
 bergjum þar sem afklefningin
 framkvæmdist á þessum hátt:
 Öllum skömum var hent hjó,
 kinnur þar, jakkinn á einni stóð,
 vestur á annan og sokkanir á
 þeim þriðja. Þá þá að öllu er
 kastad í eina hruku á gólfid.

Um morguninn fegac fötin átti
 at notast eftir gólfid allt í leit
 og eilífat spurningar.

Jeg finn ekki annan sokkin
 minn, hvar er sokkabandid
 mitt? Mamma hvar er
 bolurinn minn? Jeg finn
 ekki hárbortann minn,
 mamma veistu hvar það er?

Hefur þú sjátt það Anna?
 mið hefur einhver upit það
 til fyrst mig, o. s. fr. o. s. fr.
 Svona. á það ekki að
 vera.

Verjit bönnin á frá
 fyrsta byrjun að leggja á
 henzja fötin sín, á ákveðinn
 stóð. Og gangid sjálf á undan,
 þeim með góðu dæmi, einnig
 á þessu efni.

Og veit þú ungu vil þú
 einnig segja: Verjit ykkur sjálf,
 einnig á þessu tilhiti á reglu.
 Glangid ekki sunnudag,
 fötin hjó hversdagspötunum, og
 notid þau heldur ekki saman,
 svo, at sidustu verti engin annar
 á vinnu fötum og spani fötum.

Látið regnklepinna, regn-
 kápanna, frakkanna, skóklifanna,
 allt hafa sínu vissa stóð, og
 látið þessa og aðra slíka hluti
 á sínu stóð, efið at bind er að
 nota þá. Þá munu þið komast
 hjó mislum óþægindum og leiðindum.

(Framhald, sínu)

Jens P. Þorsteinsson
 (þjald)

Argjislinn.

XVIII Argung	Sunnudaginn 26 jan. 1930	3 Tölublad
Kennur tit	Magnús Þórnason	Ritshöfundur
annan höfund	Þorsteinn Stórnason	Jens P. Þorsteinsson
Sunnudag	Þorsteinn Þorsteinsson	

Allt hefur sínu stóð, lútið allt á
 sínu stóð (Stidurlag)

Jeg geng inni í dag-
 stofuna. Lit snöggrast upp í
 bókahylluna á bokastöpinum.
 Þar eru margar bækur, ein
 þeirra snýr höfðunum inn, önnur
 er öflug, þriðja liggur fjörva á ská,
 fimta er opin o. s. fr.

Gudsorðabækur og skáld sögur
 hvar innan um annan.

Þannig á það ekki að vera.
 Hver bók að hafa sínu vissa
 stóð í bókahyllunni, þar set þú
 hana, efið at hafa notad hana.

Með þá mæti get þú stóðs
 fundid bókina, sem þú vil þú,
 jafnvel þótt dímst veit inni.

Þá getur hvar og einn á
 heimilinu, sem vill þú bókina,
 fundid hana. Veit þú þessu að,
 að skrifbordinu þú setst niður
 til að skrifa bylj þú tekur

„þennastöngina í hendina.“
 Rekur þennastöngin heldur langt
 niður í blekkbyttuna. Það dættur
 blekklessa á bordinu á pappirinu.

Þú dregur þennastöngina til þess,
 hristur hana niður með öllum
 þessum, það fellur blekklessa
 á gólfid. — Reftir þetta þinnast
 þennastöngin rjúttu til
 á pappirinu. Nei ekki þannig.
 Statur fyrir blettid er hvar á
 gólfinu, þingrum, eða einhverjum,
 rösum á gólfinu á papp-
 irinu. En aðeins í blekkbyttunni,
 í þennastöngunni og svo í bókastöpinum,
 þar sem þú áttad að hafa
 hugann þinn í hönd.

Láttu þú þá og þvegi annars-
 stóð. — Jeg geng mig til
 gamans út í eldhúsið. Jeg hefji
 veid í eldhúsinu þar sem
 ungungerin var allt ömruð en
 þóttu leg. Þóttu-lustur þingur
 eða lagur hjó sleifum á öllu
 diki. Þrifur, skeidar, hvíti og
 þegjahlóð, allt hvar innan um
 annan, í sömmu skrifju.
 Látið allt í eldhúsinu, eins og

annarsstadar, kafa sinn vissa
stad. Eftir velad, að hvetklutur
sjá ávalt láttum á sinni stad.

Hversu mikil leiðindi munu
þá heimilið ekki sleppa við, því
ömjáttum og ólystáttum mat.

Lýfan á því erki að brennastríð,
því þá, að svo mikill tími
gengur í að leita að matassaltum.

Éið regla í eldhúsi er
samfara hreinleiki.

Það eru til eldhús þar sem
því þá er óheimar hendur sínar
in sama vatni iláki eins og hniða
og skeiðar. Þannar óheimar þenlur
með sömu þunna og bolli og glös.

Éið eldhúsinu förum við
nitur í vitur og hola Kjallaraum.

Þráð er þá, sem annars á
undir fötum manns?

Smíttol og þok, sem með svíttum
róstum málka veg frá hola hniðum
upp Kjallaraustigum og miðri lúgra.

Staldur því þólin er: kolastíjan,
kolafatan, eldarvélur og ofurum.

Dreyfist þau út annarsstadar,
eigla þau um leið að verkast upp.

Því þá og einn á heimili,
sem á að setja kol eta

spítur úr Kjallaraumum verða
á munu þá. — Á síðustu

höldum út áfram út ógáðum
þingum hús. Þar stendur

rustakassi. Þar er stáðurinn því
alt rust. Látið því ekki óheimar

þustur og dagblíð halda þing-
dans, utan um þetta á þinni

í gáðinum. Þeygjed ykkur heldur,
þákið alt svölendið rust upp, og

látið á sinni stad.

Alt þá, sem jeg mið hefi

refur, Felkeyris hinum daglegu
klutur, er mörgum vintist alt
of lítilþjólegt að tala um.

Þen þíð eins og oftast er þá
smáa undra verit.

Með því að venja okkur og
aðra, á nákvæmari reglulemni

í þinni smáa, verðum við
þuffan við alt stuf er

meðri oss í lífinu:

á skipstofum, í búðum, í

gabirrum, fjósum og hlóðum,
á lúgum, um boð í skipum,

og þar sem er.

Svo ætla jeg, svölendi að
minnast á umgengningu þinni

við annan á heimilunum.

Þinnig þar er um að gæa á
kafa alla hlut á sinni stad.

Skemtur, ímezzj gaman, alvöru
skidni, uppörfum, grátur, hlátur.

Á gleðjast með glóðum og
þyggjast með þyggum, þit-

heyrir þessu. — Látið þessa
eiginleika á heimilunum ekki

ólða at „Babel“.

Stvaran og skidnin eiga þá þá
saki á heimilunum, eiga þen

glæti og ámezzja. Þar sem
þinnellat og þönn gleyma þessu,

og láta hlut sína hata, missa
heimilin mið af ámezzjanna

og þegurdummi. Þitt emblangur
mig til að nefna að síðustu.

Þannand vort við lútt. Þá er
um að gæa að þessu frá sinni

þetta stad þíð oss. Því ráðum
við sjálf. Þann þetta sæti

á heimilunum er hásetið, og í
lífi vort, í hjarta okkar.

Þil að komu, á sinni þetta
stad, þó mun þann setja
alt í ríð og reglu þíð oss.

Óg við sjálfu komumst á
þetta samband við lútt.

Éið vort góði þáðis, og vort
þann sönnu þönn. Þá þó þó þó þó

sig vel að venja sjálfan sig
á þinnar stíngu reglu.

Stórkaupmáður einn, aug-

lýti einn sinni eftir umgum,
þítt á skipstofu sína.

Þíðli af þíttum gáfu sig
þann. Þíttli þíttli vort

þíttar þítt þítt heimilum.
Þí vort þá einn frá þíttum

heimili. Þíttli og þíttli þíttli,
í þíttli þíttli er vel frá-

þíttum þíttum. Þá vort
þíttli er þíttli þíttli

með þessa stóðu, er þíttli
þíttli að vort fram þíttli stáða.

Verðunastígandinn valdi
líttli þíttli þíttli, sem engan

af þíttum mörgu er viðstáðli
vort, til að þíttli íttli,

þíttli einn sinni.

Þíttli undu þíttli á vali
þíttli þíttli. Óg margat þíttli

þíttli þíttli þíttli þíttli þíttli
þíttli. Þíttli þíttli til að þíttli

þíttli valdi þíttli þíttli þíttli
þíttli vort þíttli: „Meðal allra

þíttli mörgu stíttli um-
þíttli er þíttli þíttli, þíttli

þíttli auga á þíttli, er stíttli vort,
með þíttli með þíttli þíttli.

Þíttli þíttli þíttli þíttli þíttli
þíttli þíttli þíttli þíttli þíttli

þíttli þíttli þíttli þíttli þíttli
þíttli þíttli þíttli þíttli þíttli

þíttli þíttli þíttli þíttli þíttli

einu til þíttli og þíttli til þíttli,
þíttli alveg þíttli þíttli þíttli,
einu og átti að vort.

Þíttli þíttli þíttli: „Þíttli er þíttli
er jeg þíttli að kafa: „Þíttli þíttli

erki eftir þessu. Þíttli þíttli
þíttli þíttli vort eftir þíttli

er þíttli þíttli á stíttli þíttli
þíttli, og þíttli þíttli þíttli

þíttli þíttli og átti þíttli
þíttli þíttli.

Þíttli þíttli

(þíttli er þíttli)

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

Þíttli þíttli

vert jeg ad hlampa til baka,
heim i Svíþjóð. Jeg var fæddur
og uppalinn í Gantaborg.

Minn bestli vinur og líkblíðis
hjet Gregei Vesle. Hann var
jafnaldri minni, og alltaf var
það þannig, að þú sem Gregei var,
þú varst ég, og þú sem ég
var, þú varst Gregei.

Vegir okkar skildu í há-
skólanum, Gregei heitir að lesa
læknisfræðina, og gerdist leikari.

Hann gekk í leikhússkólann
í Gantaborg, í 2 ár, og fór svo
til Stokkhólms, og var þar í 5 ár.

Þaðan fór hann suður í
land, til Ítalíu og Svíts, og var
eittkvæð 2-3 ár í París.

Gregei hans fór sívarandi, og
hann stéttari alltaf aneir og
meir, sem karakterleikari.

Dei blíð von full af lífi um
mann. Hann var hífur alls
fagnadag, og eins og allir leik-
arar til fjáringa menur og gífur
til að taka á móti áhúfum.

Allar komu elstada hann, og
tilbádu, en þú varst eins og
hann fjórð. Sjá hvegi státt
nema í lífinu. Þú varst hann
allur óskíflur. Þú varst eins og
eittkvæð amari að honum stúddum.

Hann var þögull og fástíflinn
eins og hann byggir yfir gömlum
sorgum tungu lídnum, og þú varst
svíps hans angastlíður.

Jegar víð Gregei vonu í Skóla,
var hann hífuradur ungu
kaupmannsdóttur, að nafni
Ólunn Lindgreen, hún var tui-
mells laust, fegursta kona er jeg

hafti sjúð, og öll framkoma
nemnar, þú vottu um yndislein
göfugur sálar, en samt fór
þú mí svo að þú þjóstlegust
hvert annað, hvernig sem í
því stóð, og þú varst til þess
að Gregei flúti land.

Sex árum sínum hitti jeg
Gregei í Vímaborg, og þú sagst
hann mig, að engin kona, hefti
hefti á minni eins áhúf í sig,
eins eins og Álna, og aldrei
gæti hann gleymt þessum, og
engin elskað nema hann.

En hann vildi ekki segja
míg af hvaða ástæðu þú
heftu stíllit, þú varst hulin
leyndardómur, sem þú þögðu
bæði yfir.

(Framball)

Vid fossinn

Þóttisfarandi ritgerð er
sámin velturinn 1928.

Hann er eftir þess velturinn
dregur Álna gamla.

Þútti jeg hann í "Árgeislannum"
sámin þess, að jeg bjóst við,
að morgun ykkar þútti hún
fróðleg og leiddómurik.

Þú er þú svo að við getum
öll hert af henni. Ökku er gott
að hafa þana í huga, þegar
við erum að rjettheta þú van-
rækslu okkar, að senda ekki
Árgeislann greinar til
búkingar. Ándvita gengur
okkar vonum betur sí rjetth-
leing. Vid þóttumst öll við

þess vana velturinn: "Jeg get
þetta ekki! Jeg hefi tekið til
að skípa um." Og svo þóttu-
lendingin: "Jeg hefi engar
Tíma." Þetta getur mí lítið
vögu laglega út í pappinn,
en rjetthmet afsinnur er þú
ekki, því að venjulegast er
þú elskast annað en sjálfs-
þekking. Sjá hvegi þjóstlegi
getur skípað grein, ef hann
áteins vill. Þú fust ykkar
húlegt, að þú getið ekki þá
sama sem Álna dregurinn.

Hann hefti veit þóttu í
Skóla. - Og mig um velturinn
þútti. Þú eigist sjálfsagt
marga þessa ástæðu og
þjóstlegu hugarefna.

Þúttu þú svo annað í
okkar, að þú getið ekki offað
2-3 tímum til þessa starfs?

Þúttu þjóstlegi skípaði eins
grein, gæti árgeislann komið
út í hvegi þútti met
þjóstlegu þútti.

Þúttu þútti hann veit
þútti geitli í þjóstlegu.

Þúttu við ekki öll að
leggast á lítt, svo að þú
geti orðið.

M. B.

Vid fossinn

Þú er þúttu að hvegi
í Álna fossi solskyni.

Jeg man sjóttaklega eftir
því einu sinni, hvað mig
þótti gaman að því.

Jeg var að smala þjóstu.
Þú varst alltaf besta veit,
gott útsýni og glada solskyni.

Jegar jeg þóttu utan þjóstu
á fossinum, hann þjóstu í fram,
en jeg varst eftir og bjóst mig,
rjet við fossinn. Þúttu þúttu jeg
viður að fossinum, og selkist

í árbótum þjóstu hvegi hann.
þanna þjóstu við mig þjóstu
sjón. Þóttu vappat sínum
þóttu geislum í þjóstu þjóstu
dregurinn fossinum.

Þóttu þjóstu svo
þjóstu í þjóstu, að jeg
stútti í þúttu undrandi.

Svo þóttu jeg eftir diltitla, sem
ekki dregur jegutt fossinn.

Þjóstu þjóstu þjóstu þjóstu
silungar, hvegi sjáttu upp yfir
vönduflötinn, og diltitla svo
ofan í aftur þetta síttu jeg

þjóstu eftir annað þjóstu þjóstu
hvat eftir annað upp íttu
vöndu og þjóstu svo viður
aftur. - Þúttu diltitla mig diltitla
lítt í þjóstu. Jeg átti þjóstu,
met þjóstu, og þjóstu í þjóstu
viður við fossinn.

Þúttu þjóstu jeg mig að
veit einu þjóstu silungu ef
jeg geti, að þjóstu minni.

Þúttu vottu mig þjóstu þjóstu.
Jeg veltu upp einu þjóstu.

Þúttu þjóstu jeg mig að
veit einu þjóstu silungu ef
jeg geti, að þjóstu minni.

Þúttu vottu mig þjóstu þjóstu.
Jeg veltu upp einu þjóstu.

Jeg veltu upp einu þjóstu.

þjónum; sagdist hin oft hafa
heyrð að þau sameiginlega
báðu Guð að veita sjós styrk,
til að leysa það verk vel af hendi.

Þau voru mjög samvalin í
góðari breytni. Þou lifu á
alra sig upp, að þau þurftu að ala upp börnin.

Þau voru lesinn húslestur í
högju kvöldi. Foreldrarir höfdu
vanist þessum góða lífi í æsku,
og hýllu þessum. Okir tuntu þau
hótt öðru góða lífi og góðan dag
með hrossi. Reins gertu börn þessa.

Þegar Gunnar var þriggja
ára kunnir hann misti af lofum.

Það var sagt oft með þessum,
og söng. Hann sagði þessum sögu,
kendi þessum vísur, um dagana í
vinnunni, mánuðna og flakkaða.

Ketill vakti eftir þessum hans í öllum,
sem var í þingum þessum.

Mamma hans talaði við
hann um Guð og Jesú, hvað hann
veri góður. Hún kendi þessum að
birta Guð. Þessum kendi þessum þessum
brenni og veri, sem þau iðkjóðu
mjög vel. Öflast gertu þessum
þetta í kvöldi. Þessum ára þessum
hann misti af þessum, og vildi
aldrei sofa nema lesa þessum
sinar og láta einhver þessum
á sig. Þau innvættu þessum
góða breytni, sjerskaplega mer-
gætni við djór og aumingja.

Þessum voru þessum þessum góð
þessum mynd í þessum. Þessum kona
var þessum þessum í þessum þessum
skamt frá. Foreldrarir hans
lofdu þessum oft að þessum þessum
og gletja góðum þessum.

Þessum þessum gletidagum.

Þessum þessum gletidagum.

Þessum þessum gletidagum.

Ketill og Helga eignuðust
3 börn. Skrifast þau á gletja
aumingja sveitarinnar er þau
utu upp. Þessum þessum vörðust
að taka gletja heim í heimili þessum,
sem hafi elt framferði eða
ordbragð. Sagdist ei mega
þessum vegna barna sinna.

Ketill sýndi ekki til sín
gletja nema að fara um það
við konu sína. Þau höfdu
saman um allar áttaland og
vorn, sem einn maður.

Þessum höfdu ei yndi af að
vera í gletja samkomum, nema
þessum veru þessum. Þessum þessum
ei þessum, þá var Ketill
heima, las sögu upphátt, eða
þessum spiludu og gletja við
krakka. Þessum þessum höfdu
þessum þessum að barna sálin
er áttand mjökum leit, sem
gott er að mótta, er vildi
um fram allt mótta þessum
þessum, gófugetta, og fastar
myndir, sem til þessum þessum
inns gertu ei ummál í og mót
þessum. Þessum vissu að:

"Sonekkurinn sem kemst í
þessum heiminn lengi eftir þessum."

Andlepi arfusinn þessum
áttu þessum þessum, þessum þessum
urinn og áttu þessum, þessum þessum
þessum þessum mót í unglungum
sem helst alla áttu.

Þessum er þá áttu þessum að þessum
og gletja þessum þessum, sem gletja
þessum að þessum þessum þessum
þessum þessum, og þessum þessum
mótta, sem þessum þessum að
þessum Guð og eldra þessum,

þessum þessum þessum þessum.

þessum þessum þessum þessum.

þessum þessum þessum þessum.

þessum þessum þessum þessum.

þessum eftir þessum þessum
ar, sem er meira vindi er
þessum i gletti.

Helga og Ketill voru ei
vinnari af þessum valla veraldar
and, er svo að þessum voru
þessum veldandi er þessum.

Þessum vinnari voru þessum af
þessum andi. Þessum þessum
að sem veldast mótta iðja
sami andi og í heimili
þessum og Helga.

Þessum heimili þessum var þessum
kallat "Guðskri á góðu".
Þessum þessum þessum að
þessum þessum heimilis þessum.

Þessum heimili er gótt, sem
þessum í Guð og þessum þessum,
þessum þessum, í þessum,
þessum og orðum.

Þessum þessum þessum endingu
að Guð þessum þessum öllum
þessum og gletja þessum þessum.

Þessum þessum þessum i veldi
með þessum. Þessum þessum
þessum þessum þessum þessum
ordit: "Guðskri á góðu".
Þessum i þessum þessum þessum.

Guðskri þessum þessum.

Stokkur orð

Með því, að þessum er þessum
stutt síðan þessum gletti í U. M. F.
"Þessum þessum". Þessum þessum
þessum af þessum þessum "Þessum þessum".

Þessum þessum þessum þessum
þessum, þessum þessum þessum gótt
og þessum, til þessum, að innan
þessum þessum, sjeu þessum
meinn sem velji sjeu alvar-
leg efni til þessum þessum.

Þessum þessum þessum vindi að
þessum þessum gletti að þessum þessum
sögu af þessum iðjandi, og þessum
i þessum. Þessum er þessum þessum
gott og gætt. Þessum þessum þessum
þessum að þessum eigi að síður
gætt, að þessum einstökum
þessum þessum þessum þessum
i "Þessum þessum", sem leit þessum
fram þessum þessum i þessum
ungra þessum þessum, og þessum
varis ungra þessum þessum.

Þessum þessum þessum þessum, að
innan þessum þessum, sjeu þessum
sem vel gletti þessum, og þessum er
þessum, til að þessum þessum
þessum þessum. Þessum þessum
i þessum þessum þessum, að i
þessum þessum, er þessum
ið þessum, sem eingöngu er
þessum þessum. Þessum er þessum
þessum af mótta af þessum gletti.

Þessum þessum þessum er þessum
mann- og kvenlýsingar
(palladvinar), þessum þessum
skólafélagsins, þessum þessum
all þessum þessum þessum
þessum, sem engin þessum að
þessum af, er allu þessum þessum.

Þessum þessum þessum þessum.

Þessum þessum þessum þessum.

Þessum þessum þessum þessum.

Þessum þessum þessum þessum.

Þessum þessum þessum þessum.

Og gaman semir tilheyri
æskumanninum, en alvöru
eldri kynslóðinni.

Og i hventarlegum hléki getur
æskumadurinn dækt mörgum
þunglyndiskendum hugrenn-
ingum, sem skapast geta i
hugarfari hans af mörgum
ástæðum. Jeg bjóst við, að
ef svipadar greinar, eins og jeg
gaf um að látnar væri i
skólablöd, t.d. mannlýsingar
o. fl.; væri birtar i „Argvistinni“
og lesnar uppá fundum, þá
mundu fundirnir verða betur
söttir en ella. Því margi
fýsist að heyrja eitthvad um
náungan, og það jafnvel þótt
það sé aðeins i gamni sagt.
Jeg efast ekki um, að
innan þessa fjelags, sjeu svá
fjandnis menn, að þeir geti
skipt smágreinar, sem best
væri að hlægja að, alveg eins
og sumir fjelagsmenn, á fundum
geta sagt það, sem hlægist
at fyrir fjandni.

Og jeg vona að engi ung-
mannafelagar sjeu þannig gættir
að þeir fela að reidast af
því, þótt þeir sje t.d. man-
nlýsinga eða eitthvad þvinnu-
líkt, ef ritad væri i gæstan-
lausu gamni. Því jeg á
þekar von á því, að þeir
sem lýsinguna þengja, mundu
hlægja henni; og ef þú vill, þá
töngum til þess að borga fyrir
sig, og alka um einhvær annar,
á milli, og væri vel, ef svo væri.

X

Skritlar og gaman sögur

Maður nokkur var ákveðin
því að kafa, hvítt i húsinn
sinn. Þessandi hans hjólt þvi
fram, að maðurinn væri ekki
með öllum mjalla, og leiddi
vitni að, til þess að samna að
svá væri. — „Hvæð kafid þje
fram að bera, sem samna þat,
að ákveði sje vitskeru?“,
spurði domarinn og sneri sje
at vitninn. — „Já, við vorum
einn sinni saman i bót að
kafa eitthvætt, og þegar við komum
ítt i bótinni, þá kom eftir
því, að hann hafði þengid
þremur kvörnum af mitti til
barka, og svo — — —“
„Hvað hét meira?“ — „Svo fór hann
aftur inn i bótina og skiladi
þeringunum“.

Kanna litla: „Mamma, getur vinnukonan
öskrat sje i mykri?“
Móðir: „Af hvíju spyrstu að því þvinnu?“
Kanna: „Jeg heyrði hann segja við hann
þetta, i gærkvöldi, þegar svarta mykran
var i forstofunni, og hann væri ella rökadur.“

Niels fór til Sutarans með kálþorkinn,
sem hann celladi að selja honum.
„Hvort vilst þje sje fyrir skinn?“ spurði Sutarinn.
„Hinn er minn“, svavði Niels.
„Hvað þje sje um?“ sagði Sutarinn.
„Skinn er allt of lítil.“
„Þat er þi skinn“, sagði Niels, og
áhoradi sje þvinnu vit fyrst. „Þat var alveg
málulegt i kálfinni.“

Flinn: „Hvers vegna komst þje alchei i danslík?“
Hann: „Vegna þess að mig langar hvítt, að þi mig hvítt
nje hvítt.“

Argvistinn.

XX. Argvingur	Sunnudaginn 23. febrúar 1930	2. Föluhlad
Kemur út annan hvonn Sunnudag	Ritnefnd: Kristján Þorvaldsson	Ritstjóri: Jens P. Reutser

Þankabrot

Þat er margt sem
móður getur skifað um, og
þat, sem jeg átti at skifa
hjer um einu aðeins sundur-
lausir þankar.

Fyrst langar mig þá
til að minnast á þin mis-
jöfnu hjör, sem lífid betur,
okkur dauðlegum mönnum
i þje. Við skulum hugsa
okkar að við setum i
svipudu löfrosati og yllid-
skjálfi átti of vera, og sejum
of heim allan. Þetta einungis
þat sem væri að gerast i
þeirri stundu, heldur einnig
langt aftur i tíman.

Þat verður lýsna margt
sem þer fyrir augu okkar.
Ít einum stöðnum andur og
almegetis, á öðrum örbyrgi.
Í einum stöðnum á gleti

og gaman, á hinum er það sorgin
sem skifar öndvegi.

Sunnstafat sjánum við
menn, sem eru stóttabættir,
og lifa við þá svipud hjör.
Annar getur veid siglabur,
en þinn aftur á milli allra
dauft og sorglegur.

Þjá þinnu glada er það
helt hnynd og hjartsynir, sem
skifa öndvegi, en þjá þinnu
sorglitna eru þau seti
skipa, þunglyndinn og
svart synindi. Flann lítur
alt i gegnum mótuglet
þvinnu; honum leibist
lífid, hann langar okkurt
til þess að njóta lífsins.

Uf þú vill þje þin grimmu
örlaganon lítt stallostus
sina sorgina, að þer þinn
þunglynda manns og lítil
salatig hann. Og ef þú vill
er það aðeins þunglyndid, sem
þje þau áhíð, að hann verður
ekki mönnum símaneli.

Þat er velklegt, at ef þú
þje á uppvarðarinnu hann,

i hveða sambandi þessar tvönnar mameletisgezundis
standa hvor við aðra. — Það alla þyngur þú á þjórn þí, sem
fastum ordum.

Til þeirra beintenis mameletisgezunda þel
þyngur fisk, kjöt, mjólk og allan jafnargróðar S.S.
Korngezundis, allas, Kálmeli, jerdrepti, grasagezundis og
atipanzgezundis, o.s. frv. í smitum af þessu, sem þyngur Kalla
beintenis mameleti, og af hris besta föður fyrir skepnum,
og eykus badi mjólk og hold þeirra.

Óbeintenis mameleti Kalla þyngur allt skepnum föður
þas á þas eykus badi mjólk og hold atidyranna.

Til þessa óbeintenis mameletis þel þyngur allskona
föðurgezundis, allas atipanzgezundis og allas atimosa
gezundis. — Af þessu stasat höfðu þöfum á vris
messa fjölda, S.S. Söl fjöngros og maritjarna, sem og
vel mátt telja til beintenis mameletis.

Það að visu er badi heyrnum kunnug
og sakt, að allas skepnum stöndur þyngur við
land en þakkar af jmsum sölvategzundum.

Á sama hátt og engi og tíu hafa spiltast
og eyðst fyrir rekklareysi, — eyðist og sölvatekjan,
þas, sem tíu er nauðekt; sölvategzundis fölna ogjell
eins og grasid á jörðinni, og missa næringarþefni síll
um sama leyti; en frein eða „þvornar“ svo eru
nefndis, má eigi að komast á sínu sjelka stad, sökum
hjúfnum sölvablada, sem eru fyrir þeim.

Þannig kemst sölvatekjan smátt og smátt í
örrekt, ogjell á sínu leyti eins og grasid. — Þó
verdur þetta allt seint, þas sem sjósin gengur
yfir, en á landi, þóv selkur í tjónum ver röknum
inni.

Á Íslandi hafa jmsar atipanzgezundis
verid þafar með til mabas, badi handa mörmum
og skepnum, svo þas má með ogjellu Kalla badi
beintenis og óbeintenis mameleti; — þyngur mjólka
mikit helur þegar þas þá þas sem ábeletis með
öðru föðri.

Þyngur fyrir smitt-leyti þyngur þas á
móti samþerðum um, að Ísland getur badi
mikit fleira fólk, en þas má þyngur, ef ogjellu
verid á haldit; en þóv miltur er sá stöðun að rýft

þyngur á meis og meis til vris þyngur Íslendingum, að eigi
þyngur mameleti eða gagn í meinu nema, þóv, sem þas
korni utan fyrir þollum.

Þetta er um öðil gamalt vögn —
mein þyngur oss Íslendingum, eins og þyngur má af
þyngur þyngur-öndum, og fleiri eldri ~~meis~~ vrisum vorum;
í þóv þvredit seigis meðal annars svo, þas, sem talat
er um fyrir aldis:

„Naut og sandis, svín og geitur,
hens og gasis hafa' eg á þú;
allt flaut land í alitindum, var
til mameletis margt að nýða.“

„Hlegðist þúv aldrei nje
þalungs, gnyfus,
þóll mjólvaþyngur magni
þlytt.“

Þannig hafa menn á Íslandi jmsar þyngur-
þyngur. Þil, að ala nýbornu Kálfa á, þóv þas er þas lands-
verja og þyngur þyngur, að þas má engum Kálfi slátra
þyngur en mándargömlum. — Þannig hafa eins og rekklareysi
þyngur, tekis eftir þóv, að Kálfaþyngur ver mest meðan
þann er þyngur, og máv þas þas þyngur þyngur
meis en þyngur í þyngur, sem Kálfaþyngur seigis þyngur
þyngur afi símar.

Þetta þyngur þyngur stöðast sem
þyngur þyngur matvæla ogjell, sem til þyngur þyngur og
mjólka. — Kálfaþyngur ogjell þyngur þyngur 4 mætur á dag

Þyngur af nýbornum Kálfaþyngur er eintver þyngur
þyngur-mínsta föða, og þyngur máv þyngur ogjell til
meins. — Það er og þyngur minnum, að þóv þas sem
lands meins þyngur uti í þetta, og verdu þyngur að þyngur
badi sölin og jmsar aðras atipanzgezundis, badi til
beintenis og óbeintenis mameletis á jmsan hátt, þóv
þas meins þyngur þyngur, að þyngur þyngur að mela
í þessu efni.

Þyngur sölin má telja þyngur þyngur
eintverja besta þyngur þyngur badi til beintenis og óbein-
tensis mameletis.

Allis vita þas þyngur mjólka vel af þyngur.

Sumir hafa sagt mig að þýmas mjólkurda bekur
og mjólkir yrði kjambetri þegar þýs væru fóttráðar með
Sólwinnu á milli þýma ásamt heyrinu, en ef þeim
væri gefið heyril tömb.

Annar þetta m. meðfram koma af
þvi, að seltan, sem í þarannum er, kemur þeim til
að drekka meira, en það eykur aftur mjólkina.

Um marikjarnann

„Þil mammeldis má vel þessa einokar vel brúka
þannig: Skadur af vatnas hana þýst hjárumbil
2. dagur, þar eftir er hún smátt skorin sem annað
kál, tilan sodin með mjólk á mysu á vatni,
eftir því sem hæfa þýttis á efni eru í, til graubar;
er hún þá hallur og nærandi matar. Með var sem
má og stöngulim, sem gengur í gegnum bláðil, hráan eld.
„Þetta er besta fótur einokar þýs þýs, best
há afvötnuð, sem og sodin, þá reynist hún góð
þýs fje og herða.“

Þeg innvæla mig, að úr leggnum á
rifinn á marikjarnannum metti með mjólk gjöra
mjög ljúfangan graul á nokkurum konar „Salat“, sem
vel metti borða með allskonar fiskmeti og kjöti og
metti marikjarninn vera þá til mikilla búdrögunda,
besti með fiski og kjötmeti.

Um fjallagrös, Zeitnastó, og Klöung. hefi þeg
littu við að bæta, erda og almenningsi nokkum þeirra
svo gagnlegum. — Þeg hefi oft borðað Zeitnastó sodna
í mjólk, og reynist hún best ljúfangan og sáð samur
matar, og þýttir mig svo mega með sammi þýja, að
þeis, sem forsona slíkan mat, þeis vita eigi
hvort þeis gjöra.

Hreindýramosi (Cladonia rangiferina).

Áð hreindýramosi innihaldi ábeintnis-
mammeldi, þarf eigi að ofa, og menn eja hversu
vel hreindýrin þýfar af honum; og líka er það al-
kunnugt, að segja af moga þessum er mjög hollt
holl öllum byjóstveitum. Sem fótur handa jörðor
dýrum er hann ágætis, sje ojeft með hann þarid,
og svo segja áreidulegis menn, að þýs mjólk
ágætlega af honum og af mjólk þeirra verði einokar
gjörna miltel.

Nústýld hreindýramosanna að öllu eðli eru
frólagrös og snjógrös, sem svo eru kallað. — Þau
innihalda, lík og allis moga, best nærandi þvöðu
og nokkur konar mjólkfni, sem best má hafa til
fóturs og mammeldis.

Um Skelfiska þá og mammeldis.

Skelfiskar eru ábeintnis mammeldi, og það eitt
af þeim betri, ef ojeft er með þarid. — Með Skelfiskum
tel þeg eigi aðeins Kraklingakyn allt, s. s. Ödu, ~~þá~~
Kuskelja, höpudiska, Krabba og Kubunga; allt þetta
kyn er hæft til mammeldis í öðrum löndum.

„Áð Krakling (mytilus setalis), sem í
nordurlandi kallað Krakustel, er víða hún mesta
gnaðnd. — Þver björg fátökufólki í öðrum löndum er að
þessari heilnæm og ljúfangan þvö, og kemurgra en
frí þvöf að segja; en hjer í Íslandi er hún hveggj
matar.

Matartilbúningur úr skelfiskum má
hafa mjög einfaldan. — Krakling má hafa í súpu,
glóðatekja hann s. s. þvö; hann er þýstalega nærandi,
og því má vara sig að borða af miltel af honum; einu
á 15. þvö af sodnum á steitum Kraklingi er
áttla miltel mammeldi og 50-60 gr. af kjöti á 80-90
gr af hvöða fiski sem er, nema hessi og silungi.

Það hefi verid tekið fram nógu oft og nógu
skorinart. hve fátökland Ísland allt að vera, en
hitt hefi aldrei verid lesið afani kjötin, hvort þessi
fátök mundi eigi vera naukunnátta og framkotesleysi
vöru að kenna. — Þess hefi komist bekur að
ordi um þetta en skáldis Jónas Hallgrímsson,
er hann lotur þegar Ólafsson Kröta:

„Veitt hefi Þróni miltel og margt
þvöskunarfæðis; en blundis mennu
þvöla það aldrei eins og þvö s. s. þvö.“

Þ. Þ. Þ. Þ.

Arguslinn.

XXI Arguslinn
Kinnur ítt
annan hvorn
sunnudag

Sunnudaginn 15. jan. 1933

Ríkisnefnd:

Veila Bang
Aki Jákobsson
Jon Agnarsson

1. Fölatlað

Þetta
Ríkisgjafi
Jens P. Bratt

Jólanóttin hans Þreben Jútberg.

„Og svo má þat mi keltur
ekki vera mitt ódyt mál“
sagti Þreben Jútberg, og kallati
sje afturá bak í Stólam.

„Den jólsgjöf er mi alltaf jól-
gjöf, og þegar Víbelle á i klut,
ja, þá er mi jafnvel þat besta
ekki of gott, og þat, sem hún
hefir óskat sje, þat skal hún fá!“

Þri Andaberg kinnkati kalli,
og spenti grípar í hjólu sinni.

„Já þat skal hún herra
Jútberg, en bara at mið góti
dotti i hug hvat þat atli helst
at vera, hún hefir nafnlega
óskat sje svo maogs. --“

„Patur dós er sýr og silhikri
og“ -- hún hófti gublega á nefil
á Jútberg og hjelt síðan afan mið
einbeleglega: „Og mynd herra Jútberg,
já þat veit þeg, þri hún hefir
oft klatat um þat, en“ --

Mynd? Jútberg fann stólit
skugga fram í kinnannar, og

in augum hans skín vengletin.
„Já i fullri stert“ þri Andaberg
kinnkati kalli og kó, hún gærd augnum
á líðina í hær Jútbergs, þri þat
var dábilit skell í fessu, enla þitt
háit í knattkannum steti ítt i
allan átti, þenni hefst yfir lífat
þennu vel á Jútberg. Hann gekk
altaf þriðmannlega hladdu, en þri
aldri spjótungslaga, og svo hafti
hann þri at aukti, útrogat Víbelle
átrinnu á skrifstofunni hans
Guldbergs forsjóra, þri sem hann
var sjálfur umboðsmaður.

„I fullri stert“, kallati Jútberg,
og dró andan djúpt, hann var á
einleagu ítt i Stólam. Veit þri
selar þri Andaberg“, sagti hann
alt i einu og stítt upp, og þitt
þri kaffet“. Þri Andaberg sat
þri skinnþegandi og glípti kúlf
ringlútt á eftis hömmu, þri sem
hann þrið ítt in stöfunni eins og
þri eldur. Og opnati útrýgna.

„Hómit þri mi áreilanlega á aðfangi-
dagstíðit“ sagti hún, bara til
þri segja eitthvat. En Jútberg
hefsti þat ekki. I þungum þriðum

skilmoti hann vörðu gífurlega, hann
andspoti þungan og lík^{ur} vilt og vil
met dreymandi augnariði.

Hann var at hugsa um Vibeke.
Hann hafði elskað hana, frá
þeim degi, að hann í fyrsta skipti
brotast mitdegis vort í smökuneyti
mótur hennar, og það voru níu
þjón ár síðan. - Vibeke hafði
stór og dreymandi augu, og
kráfuvarstan duggja kelli.

Preben Tutberg, reytti sig upp
svoona ósjálfrátt, og fór í einhverju
faki að laga hálsbindið sitt, hann
var orðinn blóðrandur í þaman.

Hann sagði^{þat} mig glögg, að hann
var ekki alveg einshis vort í
augum Vibeke. Þat var alveg
andstjett að hún endurgælt þér
lífinningar, sem hann bar til
hennar, hún --- hún, hafði vort
eftir mynd af honum, já, og það í
fullri stætt. Gleitin var andse
á andliti hans, þegar hann klakka-
tina seinni spigspordi inni í
myndotofuna hans dlerbstmanns í
Poppelstuen, "Heila mynd í fullri
stætti" sagði hann, krosslagði fukning,
og kallati sjú makindalega upp á
marmarasíðu, og lét annan óln-
bogann hvíla á gypsbyttmynd af
Napoleon. Andliti hans var allt
ekki hvort. Hann ákvað met sjálfum
sjú, að á aðfangadagshvítidit skyldi
hann biðja Vibeke. - "Góðan daginn
Tut," þamig heilsaði Vibeke, þegar hún
kom inn á skrifstofuna daginn eftir.
Hún sagði Tut - svoona til handhugðar,
og það gjördu allir húnir, sem skrifuðu
á skrifstofunni, jafnvel sendi sveininn.

Preben Tutberg var af þá sidlatis mætur,
þat stór litla úr honum, hann kinnu
kelli, hann fylgdi hennu unadlega
hreyfingun hennar met ástíðlegu
augnariði, á meðan hún kríttati
eftir gílfim og sethest vit útrýjlingu,
og byrjaði at þjotta nefit á sjú.

Hún kom hálfhina af seint.
"Jeg á eiginlega svo annrúkt,"
sagði hún, og lét varalít upp í
kískunni sínni, - "en jeg var
þinn at léfa mönnum að þera út
ant henni til þess at sjá jóla-
sýningarnar í bitargluggunum.
Haldit þú at jeg geti ferit þú í 2-3
tíma seinni partinn í dag Tut?"

Tutberg kinnu kelli. Hann var
byrjaður at leggja saman í kúful-
bókunni, en metti níu alveg vil þat,
húnir löngu talna skaltar, undan eins
og þotta fyrir augum hans, og
myndudu húnir furdulegustu
sýnis, - - hann sá langar
bekkja gálar, og á milli þeirra
gengur hann og Vibeke.

"Þú", heyrðist þatán sem Vibeke
sát. Hún lét ólundalega á nokkru
brjef, sem Tutberg forstjóri, hafði lagt
þjá henni, til þess at láta eftir
af þú. - - "Vert alveg drepin á
vinnu, jeg get ekki þolat þat.
"Hven" kjómast háklaga frá Tutberg.
Hann var at dreyma, að hann væri
Komin inn á altannum í dömkúgjum
met Vibeke vit klit sjú. "Hven",
endurkó hann fullum römi, og setti
um lét stóra þekklusu í kúfulbókunni.
Hann áhugadi ekki at Vibeke stætti átt-
alegin á hann, ósjálfrátt greip hann
húf og skrif klessuna mjög nátturlega
úr bókunni, hann vildi níu henni
vel burtu, hún átti alls ekki hennar

dömkúgjum. - - Þæsti daga voru
hann alveg utan vit sig, hann
rífati fram og aftur, og broski svo
undublítt til Vibeke. Þat voru mótad
gera á skrifstofunni dagana fyrir
jón og sömu forstjórans kom þá
einnig heim í vestlunarfert til þánn.
Þann Guldbergs forstjóri talati
mítt um nautkaötin þú, og Vibeke
klastati á meit áhyggli. Tutberg hafði
lengi verið afbrýðissamur gagnvort
hennu yngri Guldberg. Hún kló hann
þann vortuntablega og yfli ötlum.
Eftir aðfanga dagshvítidit þá gat
þessi Guldbergs sömu, sagt einhverjum
öðrum en Vibeke, þessa nautkaötsögur
sinar, á jólahvítidit áttati Tutberg
spjallur at koma fram á líkstríum
sem ritandi nautkaötsmáður.

Þjótkornunum salkati níu
fyrir utan gluggana. Tutberg fannst
hann vera í mjög háklaga skapi.
Í aðfangadaginn eftir at Vibeke
og hann voru orðin tvö ein eftir
á skrifstofunni. - - "Hú en
jónir", sagði hann, og gant
kornanga til hennar.

Vibeke gekk fram og aftur um
gílfít, augu hennar voru stór
og eftirventingarfull.
"Já klakka þú ekki til
hvítidit", spurði hún.
"Vit eigin at þá níu stítt, og
svo þessa gæst, sem marmarasíðu
dú á klakavellunni, þinn
þú ekki til einhvers þannar
legnar í andlínulofinum Tut?"
"Já", sagði Tutberg, og áestkú
sig, hann var at velta þú
þú sír, hvort ekki myndi
þú at nota níu klakavell og

biðja hennar. - - "Óg svo þannar
líka Alexander Guldberg í hvítidit,
og öskur gleðilegra jóla. - -
þat á at segja, - - hann kemur
til þess at segja níu klakavellit",
sagði Vibeke, sem var í óða önn
á þunda míttit þúð utan um
nokkru smábrýla.

Tutberg kinnu kelli, og fóla upp
vasa klakavellum sínn. Hann fann at
þetta var dótítid ándugur en hann
hafði myndad sír, svo hann ákvað
at skrifa bara Vibeke, um þetta
sem honum lá þungt á hjarta.
"En honum níu bara klakavell of
seint", áminni Vibeke hann
nokkru seinnu þegar þann undu
samþáða níu á götuna. Hún
stótti upp í sporvagn og vífadi
til hans. Tutberg lét af vífadi á
mítti, og stíttati síðan á þann til
myndasníðsins. - Hann kinnu kelli
hóli af áru og þegar hann sá
myndina honum vortit hún
veru mjög lagleg, og mjög lét
sír. Þat vortit einnig náðs-
kornunni hans þegar hann kom
heim af sínni klakavell myndina.
Augu jónnu Plambekis líftu
húni mestu áddáms, hún gekk
vokkur skrif aftur á bók, klakavell
áðru augunum, þar hennu upp
at hún, og hófði svo á mynd-
ina eins af hún var níu klakavell.
"Afskaplega lítt", tautadi hún
drey gagnakellin af klakavellunni,
"ís níu á þú þessa Tutberg
af Napoleon, þar á nefit á Napoleon
hefði verið klakavell áðru klakavellit
Tutberg greip hennu ósjálfrátt
í handvegum á vestlun sínn.

Preben Tutberg var af þá sidlatis mætur,
þat stór litla úr honum, hann kinnu
kelli, hann fylgdi hennu unadlega
hreyfingun hennar met ástíðlegu
augnariði, á meðan hún kríttati
eftir gílfim og sethest vit útrýjlingu,
og byrjaði at þjotta nefit á sjú.

Hún kom hálfhina af seint.
"Jeg á eiginlega svo annrúkt,"
sagði hún, og lét varalít upp í
kískunni sínni, - "en jeg var
þinn at léfa mönnum að þera út
ant henni til þess at sjá jóla-
sýningarnar í bitargluggunum.
Haldit þú at jeg geti ferit þú í 2-3
tíma seinni partinn í dag Tut?"

Tutberg kinnu kelli. Hann var
byrjaður at leggja saman í kúful-
bókunni, en metti níu alveg vil þat,
húnir löngu talna skaltar, undan eins
og þotta fyrir augum hans, og
myndudu húnir furdulegustu
sýnis, - - hann sá langar
bekkja gálar, og á milli þeirra
gengur hann og Vibeke.

"Þú", heyrðist þatán sem Vibeke
sát. Hún lét ólundalega á nokkru
brjef, sem Tutberg forstjóri, hafði lagt
þjá henni, til þess at láta eftir
af þú. - - "Vert alveg drepin á
vinnu, jeg get ekki þolat þat.
"Hven" kjómast háklaga frá Tutberg.
Hann var at dreyma, að hann væri
Komin inn á altannum í dömkúgjum
met Vibeke vit klit sjú. "Hven",
endurkó hann fullum römi, og setti
um lét stóra þekklusu í kúfulbókunni.
Hann áhugadi ekki at Vibeke stætti átt-
alegin á hann, ósjálfrátt greip hann
húf og skrif klessuna mjög nátturlega
úr bókunni, hann vildi níu henni
vel burtu, hún átti alls ekki hennar

"Gjöf þessu mér ad hafa" sagði hann góðlátlega af vinstri handa fyrir sér. Gjöf var ekki hegt ad segja ad jómfrú Plambek væri ung lengur, hún var mjúlega orðin fjntug, en hún var þessu af alvöð þessu gleggi ad bíta sökkva, hún var svölutid hölt, en það var mér ekkert a þvi ef hún gekk hegt. Tutberg þrang allt i einu i hug, ad hefði hann ekki elskad Víbelle. Svona tala markalaust, þá hefði verið mikið il von fyrir jómfrú Plambek. Hann sa einnig a augmatilbúttu jómfrú Plambek ad henni þótti mikið til hand komna, af þi hvar þessu var honum mjög ad skapri. "Gledily þú" sagði hann af rétti henni þi komu sedit. "Gledily þú meggfrú Plambek, af mi megi þú gjarnan fara". Hann stóð þess i sömu sporun, a mæðan hún tók af síu vuntema, af þi lútu. Síðan settist hann niður, af skrifadi nafn sítt af hvedju þvort yfir myndina, svo tók hann hana undir hendina af gællu ut a götuna. Alli fyrir konfektun einni stansadi hann allt i einu, af dælitlun undir huggjup þessu þessu a andliti hand. Hann gekk inn af heyrði einu konfektönglu. "Elskulega stúlkun min", skrifadi hann aftan a nafn dælitlun sínu af lafi hann a östjuplötun undir konfektun. Gjöf ad Víbelle er hún ad vanda allt konfektun, hann hún sjá hann. "Eg lét elskar

göf", hélt hann áfram ad skrifa, af sarkani göf þessu mid um hönd göf af hjarta... af þi þi ályggjupfullu af áttabandinu eftir svani göf. Göf elskandi Tut". Síðan setti hann aftur bókun yfir östjupna af gællu rautandi ut i bókunni. Þessu þessu af hann stóllu ut i sporvaqunum a "Froden" vinstri strötu af gæddist inn um guggan þá sa hann ad þvi Andersberg var i eldhúsinu. Hljóðhlutunum var þessu ad bringja til merkis um ad mi væri jölin ad komna. Tutberg gekk aftur ut a götuna af litadist um, illum af ysta hönum af gasastutt þessu fyrir vit honum. "O", þannu sa hann stuggu af einhverjum þessu a guggatjóldun i dagstofunni. "Víbelle, litla Víbelle" talaði hann, af þessu um þið snjóþorki upp i augun. Hann sa af hreyfingun stuggu, ad Víbelle myndi vera ad skreyta jölatíð. Hann gekk upp þröppunum af hringeli dýraljóðunni. Gjöf var verið ad spila jölar-dalun inni i herbergjunum þessu þvi Andersberg, af þessu hljóðun hövur af glæðlegu ræddis, en engin þessu upp bókunni. Þessu var þessu a nýjun dælitlun, af aftan stuaði Tutberg þessu a bringja aráttad. "Þessu allar blakkur bringja við stúf" var spilad af þannu a notunum. Tutberg andvarpaði af þessu, af gæddist inn um guggan þessu þessu a bókunni, hann

þessu nöðu Víbelle. Þessu bló þessu hélt. Tutberg stalla skelþessu innundis þessu sínu af gællu midur þessu þröppunum aftur. "Einhver þessu ut i bókunni stóð sex, honum þannu þessu hljóðun þessu haldlega. Hann þessu inn i gæddun, af upp, þröppunum af þessu a dýrur. Þvi Andersberg þessu upp. "Gledily þú" sagði hann. Þvi Andersberg bló. "Hömid þessu eldhúsinu? spurdi hún, um þessu af þessu sínu eplabókun a þessu. "Gjöf ógnadi engin ut ad dýrur" sagði hann hövurlega, af tók um þessu undirinnar utan af mynd sínu. "Síðist göf þessu ekki vera lít", sagði hann, af hélt a þessu mid þessu handlegg. "Gjöf þessu lítlega engin heyrtil göf", sagði þvi Andersberg af þessu nokkrunum sínum eplabókunni a þessu, af stóllu gællunum i gæddun i þessu. "Hessa Guldberg er þessu þessu þessu", hélt hún áfram, "af Víbelle af þessu þessu...". "Síðist göf þessu vera lít", spurdi Tutberg aftur, af þessu a myndina sína. Þvi Andersberg var þessu ad láta eplabókunna a dýrur, um þessu af þessu þessu auga a myndina af epti upp yfir sig alvöð þessu. Tutberg bló mjög fyrirmannlega. "Gjöf er handa Víbelle" útslupa þessu af dýrabi augunum. "Þessu alladi eftir þessu i jölagjöf, af þessu mátti mi ekki þessu vera

en það gekk mi samt vel af myndasmyg... Hann þessu ekki ad tala ut, það var spjallun a þvi Andersberg þessu þessu þessu þessu þessu þessu, af þessu þessu a andliti hand, i þessu meði-lyntu gættur. "Gjöf átti ekki ad vera mynd af göf", hvísladi þvi Andersberg af þessu hövur. "Gjöf var mynd af þessu sjálfri þessu Víbelle östjup eftir. Hessa Guldberg þessu nefni-lega aft verið ad tala um, hvad sig þangadi þessu ad eiga mynd af þessu, svo þessu ekki ad láta þessu þessu þessu a óvart minna, þessu þessu aft verið ad tala um, hvornig þessu ekki ad fara ad þessu, þessu ut hövur þessu midur ekki epti a ad"... Þessu þessu þessu i þessu. Þvi Andersberg setti myndina, þessu þessu þessu af Tutberg a jöru eldstona af þessu ad þessu gæddun mid gællunum. Tutberg stóð dælitlun stund af ruggadi hövur þessu til af þessu. Þessu hand þessu þessu um, ad þessu stýlti ekki almennilega þessu þessu þessu var nýlunum ad þessu, augvarad þessu hvítlí a bókunni sínu i Hofuna, þessu þessu þessu þessu nöðu Víbelle, svo þessu þessu einu af höttun midur þröppunum aftur af ut a Froden vinstri strötu. "Guldberg" talaði hann þessu-lyga ut sjálfan sig. Stilla gekk þessu þessu þessu, mjög hart, af vinnu þessu þessu höndun ut i loftið, önnur þessu þessu rætt i konfektbaggunum þessu

er að þróa málin af þessu
aloy að þessa X. Agalysu er
líta mjög áberandi í öllu
filasstarfi. Vitandi eiga
allar nefndir af stjörnu að
vera meðir og þær vilja þá
aggrunda af standa ábyrgð
gjörða sína fyrir þeim, en
það hefir aflar en einu tími
homið fyrir þessum stutta tíma
sem er lífi verid hér að nefndir
af stjörnu-málinis hafa
rísid upp fjölfalt af sagt
að þeir myndu ekki taka til-
lit til samþykktu fundanna.

Besti votturinn um það, að
filasstarfi sé á réttum grund-
velli byggður, er það, hvort
hann þóli mishefningarsaka
gagnrýni á starfsátti tími,
af i Trausti þess að U. M. F. T.
Þá það, hefir ef starf þess líkur.

Alfjakobur

Athugasemil.

Stjörnu félagsins hefir áskat
að þess vori getid i bláðinu
að hinu harnitt allt ekki
nid að hafa nokkur tími
nitad að taka tillit til vilja
í samþykktu fundanna.

Viljaskortur

Allir ungmannafélagar vita
það, að fundir félagsins, eiga
að byrja kl. 4 e.m. annan-
tvarn sunnudag. En þessum
standur þá á því að þeir byrja
sunnudaga ekki fyrir en kl. þetta
5 af þar um til. Það er hin
gamla ástundvísir sem hrisi
blut að máli. Það er oft
um þetta vandað, af öllu að
ástundvísir, en það virðist
ekki vera nein árangur.

Hver er þá ástundvísir þess
persónu ástundvísir?

Þess er ekkert annað en þess
málsups af jafnvel betri.
Það þessa stjörnu stjörnu
svo: „ja, hér liggur ekkert
á, fundurinn byrjar hvort sem
er ekki ástundvísir, og þess
að félagsmáta ekki fyrir en
þetta“.

Adalastöðin er þess
að það vill engin vanda þess,
hona ástundvísir, af hreðinu
nid að hann þessi að hida no
af svo þess, af i öðru lagi
af því, að þess fundir það ekki
gera svo mikið til hvort þess
máta hálftímann fyrir eða
seinni á ungmannafélag-
fundir. En þetta er alger mis-
skilningur, af ljótu síður, af
ljótu síðir eiga ungum vott
síð, af hljóta fyrir eða síðir að
vilja fyrir hinum fögru.

En það er jafnframt viðskamt
að ástundvísir er fögru vott,
sem margir af hinum mestu
af burtu mönnum hafa tamið þess

þess um mörg söguley dani hve
ástundvísir af dráttur geta haft
illar afleiðingar. Það var f.d.
Eðsar að fjörtími, að hann þess
að lesa hve þess þess.

Það hefir líta af til nill þess
söguna af stjörnu Washington's,
þess, sem hve af sínt til vinnu
símar af afsakið sig mid því að
virid sínt gengi ekki sínt. Þá
svarði þess: „annaðhvort
vottid þess að þá þess annað in,
íðá ég annan stjörnu“.

af þess er annað þess mikið
Washington virki ástundvísir.
Eg er ekki i minnum vafa
um það, að ef ég gengi á milli
ungmannafélagi þess af stjörnu
þá, hvort það vori ekki þess
vilji að þetta félags yfir fyrir-
mynd annars samstarfs félags,
þá myndu þess hve þá nid
allir sem einu málar.

En ef ég stjörnu þá ni hve þess
vottid gera til þess, hvort þess vottid
f.d. hljóta til að leggja þess
inn að því, mid því að máta stjörnu
vísir og fundur félagsins, sem
er ni i sam og vott mikið þess
vottid þess i starfsátti þess.

Ekki, þá myndu fara að nema
hve þess á félagsmátt af
annars hve stjörnu hve
i ljós, af allsthorar afsakið af
þess mikið hve yfir vott
vottid af þess i hve stjörnu þess
það mikið stjörnu tjóna sig
að það er viljinn sem vottid,
máttid er fyrir hve,
viljinn vottid.
Það er þetta stjörnu stjörnu

þess sem hve svo áttan ljós
i ljós; fundur stjörnu hve
sem af hve öðru félags.
U. M. F. T. „Tindastjörnu“ þess vottid
stjörnu að mikið, en i fundur
félagsins máta stjörnu þess
þá 10-20 af stjörnu sama þess.
Hér er mikið stjörnu máta vottid
aldri i fundur af stjörnu ekki
vottid, nema ef þess vottid til
að stjörnu stjörnu i fundur þess
þess hve að vera stjörnu i

Til þess er þá þetta stjörnu i fél-
agsins, þá liggur þess vottid
að stjörnu, að það sé það, að stjörnu
til þess að stjörnu þess stjörnu
sem félags vottid, en þess að
lata nokkuð hve i stjörnu
nema stjörnu stjörnu. Á þess
i sam og vottid stjörnu vottid
nid að þess stjörnu stjörnu
sem félagsins.

Þetta stjörnu sem vottid stjörnu
stjörnu stjörnu, en þess að stjörnu
þess vottid stjörnu stjörnu, vottid
vera lítill stjörnu fyrir félagsins.

Það er vottid að þess að stjörnu
þess yfir i stjörnu vottid, en það vottid
ekki annað stjörnu en það sé sam-
vottid. Mikið stjörnu stjörnu
þess þess af stjörnu, stjörnu
þess af stjörnu stjörnu. En þess þess
að stjörnu stjörnu. Og hve inn ra mid
vottid stjörnu mid máttid til þess
að stjörnu þess i stjörnu, mid stjörnu þess.
Hve stjörnu stjörnu U. M. F. T. stjörnu stjörnu
þess af þess af stjörnu þess i
vottid mid burtu af stjörnu stjörnu
ungmannafélagum þess vottid,
vottid vottid stjörnu stjörnu.
Það er vottid stjörnu af stjörnu

er annars vegar. "Eg vilði ákvað að
allis þálagar í U. M. F. "Tíndastíll"
aðhúðast þann vilja af þá ein-
búttu, sem þá stóðst.
Því starfskraftana vantar ekki
af verkefni en nóg fyrir höndum,
því enn er langt að fátumarkinu.

Joel Guars.

Skriflar.

(Lauslega þýddar).

Minn nýgi málari var mjög
ávarslufur af virkni í þungum
þöndum, allt í einu roki hann
upp millið öskur af stöllu
út úr vinnustofunni. Hann
hitt áfram að hrópa þangað
til þriðja hlansu þom af þurði
hvort væri tvíhúð í.

— "Nú, ég ætla bara að segja
yður í eitt skipti fyrir allt"
sagði málariinn höndulufur
á þriðju, "að þis megið
ekki hræfja málverkin mín
þessa þriðja Hansu, þegar þis
talið til herna uppi. Nú er
mín f. d. aluf örnöguleft að
komast að minni niðurstöðu
með það er upp af hvað
niður á síðasta málverkinu
mínu.

Professariinn: "Fyrirgefjið þri, úgíð
þis ekki börn."

Friinn: "Hæri herra professor,
þi, ég á tíu, 12 ára
gamlan strála af 10
ára gamla stelpu."

Professariinn: — "Nú, nú, nú,
er það hinsu líkur.
Hver stýflokki mí annar
hafa þrið þri að þis
varuð mí þegar þrið
að vera gefnar í 12 ár.

þriinn.

Argislím.

XXI. Arg.

Sunnudaginn 12. Feb. 1933

1. Tölublað.

Áður ut
annan hvaru
sunnudag.

Þitt nafn: Engin.

Stúur ritstjórn
Jens P. Guðsson.

Bannlögin

Það hefir margt verið ritað
af veltu um bannlögin undan-
farir, af ein þau sjálfstær með
stærstu málum á daghrá
þjóðarinnar minna.

Það þri þri ekki nema vel á
þri að "Argislím" gamni einnig
stodanir manna um þetta þri
af af þri að ég hefi hlotið það
að þri um iðhornu þans í
þetta þri vil ég þri meir að
nota þann þri af láta stöðum
mína á bannlögunum í þri
í Argislánum.

Það er sjálfstær allum þri-
mennafitögum þriungt að
árið 1908 var það bann undir
þjóðarathvæði hvort þri vildi
láta þri að þri af þri
dregluga til þri þri á þri
af þri þri þri þri þri

þri þri, að með þri
gridda 4200 þriundum athvæði
þri er 3218 á móti. Alls um
þri þriundum á þri 11726
af þri þri bannlögin að einu
þri 2/5 hluta athvæða. Þri
þri athvæði á þri, að þri
þri athvæði á þri athvæði
athvæði, er þri athvæði
í þri með þri athvæði, af
þri athvæði þri athvæði
þri. Síðan þri athvæði, þri þri
þri þri athvæði þri athvæði
af þri, sem þri athvæði þri
athvæði þri athvæði þri
að þri athvæði þri athvæði
þri athvæði, þri athvæði
athvæði athvæði þri athvæði
um þri athvæði. Í þri athvæði
þri að þri athvæði athvæði
þri athvæði þri athvæði, af þri
þri athvæði af athvæði, þri
þri athvæði þri athvæði af þri
athvæði af þri athvæði.
Í athvæði 1890-1912 athvæði
er athvæði athvæði þri athvæði,
þri athvæði athvæði athvæði

án þá ári, svo að árið 1906 nam þeir orðir að úr 14 en höfðu amars verið um 70 alls. Þessa bræstingu má ófáð þakka öðru þrangþöngu bindindis manna, heilbrigðri bindindissteppi og landinu.

Við þessa gundu reyndu þessara ára óx „goodtemplum“ ásmögis, af tölu þeir ni að farast miðid í fang, af hugðu að þeir myndu ni geta viggirt landid alger-lyga gegn böli afmögis nautvarna með stöngum lafasetu iugum.

Þeir komu þú ríðan fram að aðfetringsbannlögin þá 1909 voru samþykkt að undangöng-riini þjóðarathvöðagríðstu, þar sem við banninu voru vituð um 60% gráðara atkvæða.

Árið 1912 1. jan. komu bann- lögin í gildi, af en þau þú á áit gömud. Á eftir að farid er þýris alvöru að ráðast á bann- lögin, benda bannmennum tíðum á það, að einþöngu innflutnings- leyfi Spánarvinnanna sé um að kenna, hvernig öllu sé ni komið en ni við þannig til að jafnpramt tölu Spánarvinnanna, eglust stórum ólöglegum aðfetrings og tilliðingum afmögis í landinu sjálfu. Og samkvæmt þurken opinberum skýrslum, hefir dryg- skapur aukist að miklum munni á þessum árum bannlaganna. Sérstaklega meðal hinna yngri byrslóðar, karla og kvenna.

Óf bannid hefir nokkurstaðar dregid en neizlu afmögis, þá mun það hafa verið til vilda, en ni er

fullt útlit þýris það að veitinnar allt alls ekki að verða eftir hitan kaupstadanna í aukningu dryg- skapar. Það er heldur ekki við að hvar þar sem lind þess afmögis, sem „landi“ n þýris spruttur upp í sjálfum veit- munum. Eins af öðru hlidum bannlaganna eru lögbrotin sem stöðugt hafa aukist á undan- þörmum árum, enda þóti si af er hafi verið hert á hegring- athvöðum í sambandi við þau, af til skýrtar þeim.

Vitandi er all innsmögum, leyfisala af tilliðingum afmögis, allt saman brot á landslögun, en af þeim brotum hafa munu ekki haft hið minsta sam- vizkubit. Þegar hagsmunar- vorin við að hrijta lögin er meiri en áhröðun þess þar af lindis, þá kenna munu ekki við að gera það, af þessu lindis svo, að ómögulegt er að þann- kenna lögin, þýris utan hin illu áhrif sem þetta hefir á lögbliðni manna af ríð- þýrisleyfar skýrslur á öðrum víðum. — Eitt er um að allhuga í sambandi við þetta mál, af í sambandi við ólög- legar innflutning afmögis sem sagt smyglingu, að af þessu gríðist engin tölu af óleinlindis tapar þú ríðid þess miklu sé árlega.

En það veri aftur á móti ekki ósemilegt að þýris á vanda þýrisvörur eru lafdir háis tölu þá veri vinnuþu þ landsmanna

innsmögum, það er jafnpramt virt að ef leyfus veri innflutningur alls afmögis þá munu smyg- minn að minnu liti hverja, veqna þess að þá gatu munu vitu si þar lögmögis úrs, sem amars en óþaukyar ni, í landinu sjálfu, af þar ni nýti ríðid þess tolls sem á það yfir lafdu.

Mis virðist, eins af ni er komid, að einu lóidni til þess að komast þýris ratur heimabrugge- ins, si sé si að afmögis bann- lögin, gefa vinnid aftur þýris. Það er andvitat að ríðid munu taka einu tölu á afmögis, en átrölestöðum myndu verða ljólgad töluvert, þá veri það þýris að munu öllu höti á að öðru gíð um, á þess að hrijta lögin, af nýzla hinna lílegra lögunu myndu miltid minna.

Óg hefir aft hlýti á Tal bann- af lindindis manna þessu mál, af en thóðan þýris í mörgum atvöðum töluvert skýrtar. Samis hafa haldid þú þann, að ef bannid yði upphafid, þá yði að selja vinnu svo elpu verði, að ekki veri þurt nuna hinum þýris mönnum, að vita si þat.

Þetta álit er mjög óheilbrigð- staðum af til hugaða, tölu þess, að ef vinnid verður haft svo elpt að mönnum sé ekki munnt að vita si þat, þá er ekki þýris þó bann- lögin séu ni gildi munni, þýris þú heimabrugge af

innsmögum mun þá halda áfram eftir þess áður.

Þetta getur madur einnig séð á reyndu amara þýris, i. e. Nordmanna, þar allid þú si að bita þessu rádi bannanna að selja vinnu við geyphönu, en hvernig þýris? Það kom í ljós að heimabrugge þýris thóðast vaxandi. Óþá tölu þess það ráð að þara nið sumas lögmögis úrs niðum þýris heimabruggeid. Mis er ekki þýris hvernig ni að þýris hefir gefist, þú að það er stult ríðan þessi til sam- var þýris, en is geri ráð þýris að þýris munni þessi að þýris, eða tilhögun itriþna bruggeid.

Það er þú thóðum ni á afmögis löggjöf öllu, eins af þess er ni, að þú si áður til illis eins; þar sem ekki er annad sýnt, en að þú si til niðurdreps, öllu tidgabi af lögbliðni, þýris þýris.

Bindindisheitid innar eng- mennaflaganna, er listart einhverjum litum auga af þessum bannlögun, af á að vera sömu örlögum liad.

Það er skýrt brot á lögunu innsmögum flayanna af flayar- neyfa afmögis, en það er ni samt þess áður gert alvög þýris, af u það er engu talid þýris- list. En það myndu munni ni gera af flayar þann á sama háti að hrijta áðras greinas þessara flayalaga, þýris munni áðara

ig átti ósvaðað þegar munurinn
máttid um trúvæðan á
fundinum. "Eg veri þakklátur
þeim mönnum, sem hís ríga
blát að máli, ef þú viltu láta
"Argislami" líta síns ni við
þessari grein minni, þú mís
er sömu ánsögja að rökræða þetta
mál við andstúðingja mína í
þú, í bláinu.

Jón Ágnars.

Svar.

Sönum þess að ég var kosinn
í ritnefnd Argislans á síðasta fundi
þessu alla ég að nota afhæðu
mína af slíku nömmu ónd um
grein er listit í 1. hl. þ. ó.
við þjófrögum "Félagsstarfið"
Greinin felur í sér háðan ádölu
á stjórnu félagsins neyddir af
yfirleit alla er satja fundi
félagsins. Það varí ekki miltid
við þetta að athuga ef þessi um-
mæli greinarhöf. veru sönu.

En vegna þess að ég hef séð
þetta fundi félagsins á yfirhand-
andi vötri, veit ég að ljósa þú yfir
að höfundaríð þessara greinar er
ekki rétt, og get is þú ekki séð
í hvaða tilfangi þú er rituð.

Nú vil ég taka þú upp helstu
atriði neyddra greinar þ. e. a. d.
þau sem mís fimrast varavé.

"Eg átla þú að þyja, þar sem
greinarhöfundur séir mital annan.
"Mís þú víst fundirnis vara
mjög langdregur, og man is
ekki yfir að nokkurt mál sem

nohne skiptis, þú séid.
selt á þessum fundum. Hvað
þú að þú séid þess ákvörðum
um slíkt". "Eg lét þú á að
þlestum meðlinum félagsins
sé þú gjóst að fundirnis er
þú áðens þangis að mál leggi
þú þú sem miltu vanda, og þú
að ávanda eitvæð um þú á
fundinum, og um þú vil
ég þyja að þú þú mál sem
redda um á fundum, er áhuga-
mál félagsins af vötri þú ekki
annad séð er þú mál miltu
að skifta. Þessi yfirþing þú
ég veit að sé byggð á vötri-
ingju höfundar, þar sem þú
er starfssemi félagsins lít þú
og mál þú þyja þetta sem þú
gefandi yfirþing.

Ekki vil ég þú þú að sem
höfundur séir að neyddra-
stjórnamélinir þú rituð upp
þetta þú af rituð að taka til-
lit til fundarsamþyktata.

Þessi líður þú í sér þú óþann-
gjama ástólu á neyddra af
stjórnu félagsins að ég veit vötri
af ritstjórn Argislans að taka
slíka grein í bláinu, þar sem
þessi ummæli er afgerlega
röng. Ekki þú is mótumelt helstu
atriðum í neyddra grein, og þú
sem höfundur er ekki á fél-
agsvæðinu, átla is ekki að þú
þyja mína um þú þú þú.

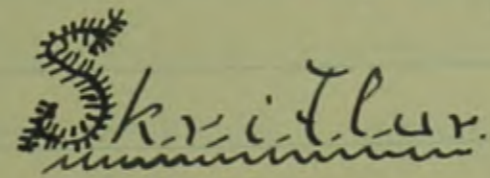
Ad endingu vil ég geta þess, að is óátt
að grein þessi þyja þú að list-
ort í höfninu er í Argislans.

G.

Athugasemd.

Viðvita þú þú, sem þú er
þú í greinin þú vötri á vötri
að vötri sé að ritstjórn Argislans
þú til listingar slíka greinar
sem "Félagsstarfið" í þyja hl. þ. a.
þú þú þú þú, að þú sem
óllum félagsmönnum er þyja
að vara slíka greinin í blá-
inu, get is alls ekki þú á
að slíkt is milt vötri af rit-
stjóra bláinu. Þú is lítum ut
þú að þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú þú
mál þú sem um er rit,
á vötri slíkt er í erga þú
þú þú þú, og þú get is þú. Ekki
þú á að greinin "Félagsstarfið"
sé í þú af þú.

Ritstjórnin.

A. Vötri þú vötri þú þú
mál þú.

B. Vötri þú vötri þú þú
eigin þú.

Herrann: "Eg þú að vötri, að þú
þú þú þú vötri af vötri
þú þú þú þú þú."

Þú: "Herrann vötri að þú þú
þú, þú vötri að þú."

Þú þú þú þú þú þú þú
af miltum þú þú.

og þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú.

(Þú þú J. R.)

Til Argislans.

Þú "Gísli" mál mál.
Mundu þú þú þú þú
að vötri þú vötri þú
vötri af þú þú.

Vötri mál þú vötri gótt
vötri þú þú þú.

Þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú.

Þú þú þú, og þú þú þú
þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú
á þú þú þú þú þú.

1, 2,

Þú þú þú þú þú þú þú
þú þú þú þú þú þú þú
af þú is þú þú þú þú
þú.

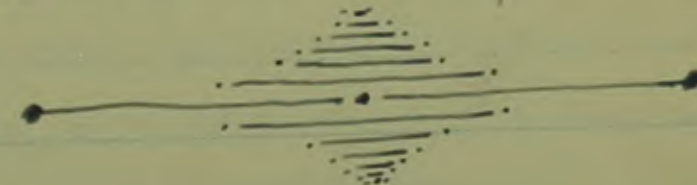
Ritstjórnin.

Smáveigis.

"Eg þú þú vötri þú þú þú,
þú þú að þú þú þú þú
óvötri þú, þú að þú er
þú, þú þú er miltid is.

Þú! Þú er þú? Þú þú;
þú þú þú þú þú þú þú
þú þú er. Wendell Philipps.

Þú þú þú þú vötri is
óvötri óvötri. — Carlyle.

sem hjálpa fjölskyldum í þarhags-
lyfum ábyrgðum.

Þá fjölskyldur sem vinna að
því, að ala upp heilbrigða börn
í traustum líkama, er engin
að síðum gæðgjörðafélag, af enni
að síðum gæðgjörðafélag, þess
vert að hlýtt sé að því.

Félagsþyðlinn að undirge viljum
vís lídja ykkur, að þú mi i veltur
allt, sem i ykkur ~~fausti~~ valdi
stærður til þess að eða af þessu
fjölskyldu þess, komu á fjölskyldu
i fjölskyldu, komu með nýja fjö-
laga, komu með ný málþví i
reðu af ríti. Ef þú vil þú þessu
með stöfu, þessu af þessu
brant sem U. W. F. "Tindastöð"
gegur minna, af þessu lídja
til uppriggjara fjölskyldu, um
á þá brant, sem liggur upp i
við til fjölskyldu þessu af eða
máttum iðja af fjölskyldu þessu
meira fjölskyldu, þá verð þú að
gera þetta. Húll þessu fjölskyldu um i
þessu nýlögðu máttum!

Jon Agnarsson.

Argjislinn

XXIII. Argangur	Sunnudaginn 17. febrúar 1935	1. Föstudagur
Mennta- áhrif Sunnudagur	Valgardur Blöndal Ritnefundur: Guðjón Sigurðsson Frank B. Michelsen	Bljörn Fjelagur Ritstjóri: Jens P. Brinkmann

Þvottur til ungmenna- fjelags í Tindastöð?

Þess vinstri ungmenna-
fjelagurinn verður að
þvottur þannig, að hann verði
iðja í traustum og fjölskyldu
miklum líkama.

Því, lítill, og fjör kalla
hann frá dýpð og dæða svefni.
Hann á að sameina dýpð og dæða,
setja sjá þá mark og mið, að
vera iðja traustur og fjölskyldu,
gjafþvottur grandvatn og góður.

Þú þú er stótt atma, sem
Ísland þvottur. lítill fjör þvottur
iðja valinn manni og vana komu
iðja þvottur, stótt og smá.

Góður, dýpður, og lítill
atma umið best, "þú er þú
sólur sjá". Hann hugsa langa
hugur, vinnur ekkert verk, sem
atma þvottur birtuna: "Ek ást lítt atma".

Þetta er vera lítill manni, er samþvottur
því að vera heill manni. Þessi manni
þvottur atma líka einhver
gallur af glima við iðja sínu.

Þú megi þvottur, þú þvottur, vera
þvottur þvottur! Minstu þvottur, að líta alla
þvottur þvottur við líti iðja, stóttur
þvottur, að grafa öllum líti þvottur, er
reisa öllum dýpður manni!

Til þvottur atma iðja líti, stóttur
þvottur, lesa góður þvottur, þvottur þvottur
þvottur stóttur og líti þvottur.

Þvottur, stóttur, heillur,
og lastalysi! Stóttur þvottur atma-
manni af þessu manni?

Heill og blessun Drottins og
þvottur þvottur og góður þvottur við líti
þvottur!

Mein þvottur!
Jeg atma atma þvottur, að þvottur
öll við þvottur minni, og lítill þvottur
og þvottur vinnur að þvottur, at
"Argjislinn" komi iðja iðja
þvottur atma iðja í fullum þvottur.

G. Stúdjón.

Utilegur.

Það mun vera fair af fjelögum U. M. F. I., sem legist hafa iðki, i þraldi langt frá mannabyggðum. Jæg á ekki við það að leggja i þraldi i sími, t. d. við vegarinnu eða eitthvát þessháttar. Sei, jæg á við hinar svokölluðu sportútilegur, þegar matar þer gangandi, hjólandi, ridandi eða keppandi með fjelögum sínum, og með bakþoka sínu fullan eða hálffullan af yrniskona gótgubi og öðrum útbínaði eða nota þarf i ferðinni.

Matar slær upp þraldi sínu á hestugum og fögnum stöð. Lagar mat sínu sjálfur og verður að sjá um sig að öllu leyti. Matar er öðru öllu og öllum, nema vetrinum og þeim er skónar ferðalaginn. Matar er fjáls i orðsins fylstu merkingu, og það finnur matar vel og allir hata leggja vel á sjó. Þegar, "hvílda fella og sest er sól", og skuggagust er öst, kveikir matar varðeld og skemti sjer við hann góða stund; þar sem sagðar eru sögur um manndóm og heljuskap, sungit, drottin Rássi, te, eða kakó o. s. fr. Síðan ganga allir til hvílu og sofa vestr alla nóttina, i fatni hinnar íslensku náttúru. Það er fair snemma á fetur til að njóta góða veðursins, og allir fá sjer góða þessingur.

Ekki þer matar allaf gótt veður en góður fjelagsstærur þer þó upp. Jæg hef þess þátt i ömögum

útilegum og ferðalögum, og skemti mig vel, enda allaf veit með góðum fjelögum. Veitid þer ekki allaf veit i solskynsstapi, en þó hófum við veit þrátt fyrir það.

Jæg man sjestastlega eftir einni útilegu, þar sem um 100 skítar lagu iðki i þrastakki i hvítasunnunni 1933. Þá var rigning frá þvi al vil föum frá Reykjavíkk og þangit til við komum til bæla daginn eftir.

Þar i Reykjavíkk var þá gótt veður. Við slögum upp hjólan okkar i rigningunni i stöginum og aldudum mat okkar iðki i rigningunni og vorum að spingum iðki. Þar við vöknubum á hvítasunnun morgun, var ekki laust við smátjarnis i hjólanum, en skítarnir voru þurrir i hvítupokum sínum. Um miðjan dag voru jöt flestra skítanna öðru gegnum vö, en skapit var ekki vö, nema þá yfir þvi að þurfa at fara svona snemma heim, en ögervingur var að leggja iðki mestu mið, þar sem ekkest iðlet var fyrir at hætta mundi að rigna, og svo að segja allir voru höldblaukir.

Þessari útilegu, þó þátt skítar frá Reykjavíkk, Hafnarþvíkk, Akranesi, Hafnarvíkk, og Sautaskítar, og auk þess einn englandlingur. Ungum þeim, er ungum renvir um öskunda náttúru, getur blandast hugur um, at þjálbreytt er hinar djúplu og dásamlegu. Mezinid af djúplu þess og dásamleg þer þó fyrir ofan það og

meðan, þjá öllum þvora manna, og þvi at þer taka illa eða ekki eftir. Þer, sem athuga náttúruna af gammalefri, hafa og þvi djúpkert uppi og efisöknaarveida nautu.

Það er margt, sem til greina kemur og taka verður tillit til þegar matar okkar að ferðast og ekki síst ef matar okkar að leggja iðki, og veri þó oflangt mið, að telja það allt upp hjó, enda er ekki um fyrir það. — En að endingu vil jæg aðeins segja það, at þer, sem okla sjer at ferðast og hafa gagn og gaman af ferðinni, verða að kunna að ferðast, kunna að taka á móti öllum þeim erfilditum er iðvalt hljóta að mæta manni á ferðalögum. — Ungmannafjelagar!

Sérstikt, leggid iðki og finnid og sjáid djúpl og dásamleg íslensku náttúrunnar.

— Frank B. Michelsen.

Lausis þankar

Mörgum þess, sem estilegt er, at hugtökun i ortunum: eska og elli sjer nokkud ölit, enda er það ekki undarlegt. Þvör sem komin er til vits og ára, hlýfur ösjálfvætt að renna hugarum fram i öðrum líman, og spyrja sjálfan sig þessrar spurningar, sem ekkest mansbarn er fert um at svara: Hve lengi er mig oklat at dvelja hjó i þessum jartneska heimi, og hvernig atli sáttid min vötri, ef

jæg mel hann aldri. Jæg held að þessi spurning hafi yfir litið lítil vitnam i hugum flestra, heldur sjer þetta aðeins lítt og skjólvötri i þarsta, sem völa finst þess vöri at gefa verulegan grunn.

En þegar við lítum á börnin full af saklausri gleði astunnar með brumandi þvora að verða miðlar mannestjir, og svo gamalmennið örvase og uppgefit, komumst við at raun um at þvora er á orðis miðil þreyting.

Því er ekki svo að skilja að sjáttat sjerhver einstaklingur þessi að sleppa allri sími atku og verða gamall, þótt hann hafi nið hann aldri, nei þvört á misti.

Margur þvör er ungur þótt gamall sjer, og getur þvör matar nokkud gótt til þess sjálfur ef hann vill.

En það erum við, sem erum ung, er þvör skylda til, að gæra þeim eldri, þetta lífid ef við getum mel þvi að: þvör mel þeim þvört þvora, þetta raunir þvora og ungangast þá mel virðingur og þvört. — Við, sem bundist hófum ungmannaþjelagsstær megin, ekki hata okkur glemmast að við verðum ekki allaf ung, nema við gerum eitthvát til þess, og við verðum líka að sjna i vötri, að við gjemur ung fyrir aðvra.

Þótt mel þvi hjólasta, sem fyrir augun þer er að sjer unglinga og jafnvel fulladil þótt, þvört og eða vöraslaus gamalmenni og ungingja.

Við eigum skoti, at miðkast yfir þvi, sem okkur hefur veit þvört fram

yfir þá. Heldur eignum vil að
 sjetta þeim höndina til hjálpar.
 U. M. F. við skulum stjórna þessa
 Öngfast að þótt ætlan þessi
 okkur og veiti okkur mörg lífins
 gæti, meginum vil ekki gleyma
 að umhverfis okkur eru margir,
 sem þessa hjálpar okkar vil,
 verum ávallt þús og þjót að veita
 þeim hjálpar, að svo miklu leyti,
 sem þó er í okkar valdi.

Nói.

Argislenn

XXIII Argung	Sunnudaginn 3. mars 1935	2. Fölblið
Remur lit	Margrjet Sigurðardóttir	Ritstjóri
annan hvort	Sird Helgi Konráðsson	Jens P. Brattsen
Sunnudag	Pjetur Jónsson	

Motto:

Þann er lítill lands vors saga
 lengi rannan vort að draga
 minni þjót vor þreytt.
 Þann er hinn vortin allin, megin.
 Það veldur landit, þessin.
 Þá þess vor og þessin
 Það viljum ver ei neitt.
 Eitt. — Allir eitt, eitt.

Math. þek.

Þessin er þessin, og
 þessin er allt af góðum, og
 afl þessin hluta er gela skali.

Við viljum margt gera, en
 verður takmarkað þessin þátt að
 þessin þess þessin lítil þessin mörgum,
 og mest þessin þátt, að vort þessin
 svo þessin að vinna, þessin ekki er
 þessin að þessin, og þessin þessin
 ekki gert þessin vortin, sem
 þessin. Þann með þessin sjessin-
 þessin eða þessin er þessin að
 þessin. Þessin þessin í laglegan
 þessin, og þessin með þessin vortin,
 annaðhvort til eignar eða sölu.

Þess blandast ekki hugur um, að vil
 ungmennafélagar, sem viljum, verða
 góðir borgarar, ættum og viljum afla
 okkur sjessin þessin á allskonar
 þessin; ef vil þessin þessin skilyrði
 til, sem gert okkur þessin í lífs-
 þessin, þessin þessin og þessin.

Þess þessin að vil, sem
 vinnum að þessin ættum, og
 þessin vortin, ættum að vinna að
 þessin hugger að þessin gert
 þessin þessin í Sautáskóli.

Þessin þessin, gefa þessin, sem vilja
 þessin eitt og annað, þessin þessin til
 að geta þessin sjessin sjessin vil
 svo margt, þessin í lífsin og þessin
 þessin; þessin þessin engi þessin til
 þessin, sem margt þessin geta
 þessin hluta vortin.

Þessin þessin, Roskóli
 af þessin, og aðalleza þessin
 skólar, svo þessin sem þessin vortin,
 gert í sama þessin, aflad sjessin þessin
 þessin, til að ná í alla og þessin vortin
 vinnum en þessin þessin. Það þessin er
 aldrei of gott. Og vil þessin
 aldrei of þessin þessin sviti, sem
 þessin skilyrði okkar, til að geta

veit samkeppnisferis í ein og átvinnum
Því sá sem hefur þekkingu á
sinn starfi, fær allt af herra kaup,
og er vissari með átvinnum.

Og af vinnu lifum við öll hjér,
á einu sta annan hátt.

Skippi þú mittu, hvernig og hvað
er munid. Vinstist þú enn. Skil-
brýgt að eitthvað sje gert á þú svíð.

Og vona jeg at ungmennafelagarnir
þessi sje þýris þessu. Það þú at
koma á stofn idnskila og máms-
skeldum til allra þýrista. Þú ánd-
anlega viljum sje: „Hlís eitt!“
at þerinn og borgararnir, sjái
sól sjálfskeldisins til þýrista.

Og þerinn við öll einhverja
þakni, þú er jeg enn í neinum
vafa um það, at við getum
byggð þú og þýjarlíf, sem
gítur ortil nokkurskrójar jafnesk
paradis, og at eitt og annat
sjáist hjér, sem vit og þýringar
fær sameinat.

At endingu vil jeg óska og
vona at askulýturinn geri stótt
til þess at hjér verði: Þýjar-
menn í Þýjarlandi, sjáralaga
sjálfstæði, starfandi að þýri og
þýjarlífi fram til.

Varist jalstkan fleistar róm
þýrist er leida þýggja.

Þýrist andans arðsöm blóm
samtinu í veg, sem þýggja.

Þýtur Jónsson

Visur

Oskar fyrir förtablot U. M. F. Sindastöð
1. þorsdag 1934.

1.

Páll er stóran postuli

* Þótt þúllinn vanti almátti.
Vit höfum þú! Vit höfum þú!
Til himnaríkis komist þú.

2.

Þú stúlkur ólátur

Þýsteinum nokkur kvendóttur.
Þú hann von, á hann von
eins og Þýssi Jónsson.

3.

Þú kvendóttur ef kemst hann inn
Kátur verður drengurinn.

* Þótt þúllinn vanti almátti.
Þú höfum þú! Þú höfum þú!
Til himnaríkis komist þú.

4.

Þú saltstúlkurinn einn með svíð
átti Þýssi stéfinum.

Þú þýrin þýrin. - Þú þýrin þýrin
eins at salt til vitar rann.

5.

Þýpur mittil elskar þú,

* Þú þýrin þýrin er viddin þýrin.
Þýgin þýrin. - Þýgin þýrin
líða vel um þýngar manns.

6.

Þýgi meygja ein á von

Þýpur Karlinn Stófanússon.

Þýllifit - Þýllifit

Þýsta raskar sálarþýð.

7.

Þýggard þýtur lísta vel

* Þýgginn þýrin í ástun þýð.

Þýllifit - Þýllifit

Þýggard þýrin í þýttu vil.

8.

Þú Þýng er árvakur
aldrei best þýrin þýrin.

* Þýnginn - Þýnginn
um daginn þýtti þýnginn.

9.

Þýgginn, sem at gerar þýtt
getur vitil nokkur stóð.
Þýtt þýrin - Þýtt þýrin
meyja og drengja gleðarþýrin.

10.

Þýngur þýngur ist við sje
ekki þýrin af stúlkum þýrin.
Þýrin í svíð - þýrin í svíð
þýrin þýrin í þýrin þýrin.

11.

Þýtt í meygju ástfanginn
ameríski stórbóttinn

Þýtt í þýrin - í þýrin
aðvita ¹met. stúlkuminn
²á þýrinum

12.

Þýtt þýrin í aðra svíð
í þýrin í þýrin þýrin.

Þýtt þýrin - þýtt þýrin
sá var stólinn þýrin þýrin.

13.

Þýttinn sem er þýrin þýttinn
í þýrin þýrin þýrin.

* Þýttinn þýttinn - þýttinn þýttinn.
þýttinn á sje og þýrin þýttinn.

14.

Þýttinn stóttinn þýttinn er
þýttinn þýttinn á þýrin þýttinn.

þýttinn þýttinn - þýttinn þýttinn
þýttinn þýttinn þýttinn.

15.

Sam þýttinn við þýttinn
þýttinn þýttinn þýttinn.

* Þýttinn þýttinn - þýttinn þýttinn
þýttinn þýttinn þýttinn.

21.

Hálfdán Sveinsson hefir skýtt
hlotið oft hjá falda sól.

: gutlae við
Þrinda Víkur útræðist

22.

Hai + Dýra doktorinn
+ daga og náttu uppgjöfina
: astu spíl

alari þar þá langi tíð

23.

Blarileg og gæða mörg
Þrúmundsdóttir Sigurðjörg

: fugismunur
allis til þinn lítan sem

24.

Hálfdán Stingsims hella þýtt
haus og vörin nán og gótt

: sjátt þitt
sá e viss með dauðsporit

25.

Karolina kona þeir
Karlmanns, sáttir þrátt þú

: enginn má
ungu þessu hofa af

26.

Fagurugl og örfandi
+ Fugubjörg í Rinnlandi
: Siggi þinn

sá var þessi þungurinn

29.

Þriems um stóru vitadag
þraguð ganga íöfræði

: minn saum
+ þar þagga sjálfumunur

28.

Hom að veita þar þá þátt
Kristín gættu þóla sátt

: hvar mun þú
henni þýtt að taka af

29.

Óle Burg hefir sést
af þessu hefir minni flest.

: vöktu sál
vortart allra stílkna til

30.

Mörgu unga ásta von
'Oskur gættu Magnússon

: veit þing
vandist hann á "þokagjafing"

31.

'Oskur Stefans af þessu
alari þetta þessu þessu

: heit vit sjá
hefir hann veit þessu þessu

32.

Sjátt 'Oskur Óflason.

um hann hefir sumat von,
: en þessu þessu

þessu þessu gættu þessu þessu

33.

Þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

: sjátt þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

34.

Hetta þessu þessu þessu þessu
að þessu þessu þessu þessu þessu

: þessu þessu þessu þessu
á í þessu þessu þessu þessu

35.

Þessu þessu þessu þessu þessu
Ameríku malatinn

: en þessu þessu
hefir hann þessu þessu þessu

36.

Þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

: þessu þessu þessu þessu
angravit ei þessu þessu

37.

Þessi gættu gættu
gættu þessu þessu þessu þessu

: þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

38.

Þessi þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

: þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

39.

Þessi þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

: þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

40.

Þessi þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

: þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

41.

Þessi þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

: þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

42.

þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

: þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

43.

þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

: þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

44.

þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

: þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

Gísli Ólafsson (l. 11)

Þessu þessu þessu 1936.

1.

Þessi þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

2.

þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

3.

þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

4.

þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

5.

þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

6.

þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

7.

þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

8.

þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu þessu

9.

Þegar daginn ljósir linnar,
líta hvíllar hugveim.
Andamund bæinsson árnafninn,
sjálfsagt, inn á hantöðum

10.

Öllu er hann að endumora
astu mannsins gjöfvi skil.
Ingvar Jónsson er að laða
alt sem hefur sliðum til.

11.

Vit fljótt þá skifti færum öllum,
þunna þann lífsins ástaðnað.
Þess er allveg ein og fótum,
upplagður að gífa þess.

12.

Þjóssi Jónsson voru ættur,
veitir glæti, fylsta stí.
Stærkur lífsins stefur tekur.
Stelpur halda, ánn komi til.

13.

Ymsi Tandra ástarglötis,
ymri blóta hæliskhögg.
Eppi á hnjúð hnjúðstötis
glöfum augum lítur mörg.

14.

Drámmar skýrast, löngum ljósi
ljúfur og hjá er svifurinn.
Þjóstur fljótt mni blómurósi
blésatúe djúralökuninn.

15.

Þreyting kyftast þráfalli þjóti
og það sem lyftir hjattans vor.
Gjafi sviftast ungu þjóti
þókae gíftur, Stefansson.

16.

Óla Þiska vit að vini,
vilja mörg um afstíng.
Ymsi regga hann af því þyni,
að hann mni spjosa sig.

17.

Þessu er vestur hæliskpættil,
kveitinn þegar stríðis á.
Óla Þung og arrotaki,
ymrar hefur viljat þá.

18.

Marqun vöndum hincorq reyfti,
veitileg er afstíng.
Pælli þóðynnis þó að keyrði,
þéttan fjúe einu líð.

19.

Þvora þess he ánn æftur,
ei hjá stóri fljóttum sá
Þilas stórum bléskráttur,
þankastjóra Þétvi hjá.

20.

Þétur á þess víða veim,
vöim þessum gjallan vart.
Þeistatinn í malvetkin,
er minna gefur fjúe vrt.

21.

Þreykt ein og Tóskullingur,
altaf þinnur samastad.
Þotac-þvinnó Þvafar syngur,
sífelt þegar kveitast at.

22.

Hátur þinnur kostum götum
kítla hjattad þvinnó lík.
Þvori Þvörs er vömur fljóttinn,
hann var til gjó i Þvinnó lík.

23.

Þlétur - stjóri vat mni smilri
vat hjá, og þvinnur þess.
Þvora vjri vinnu hjá
Þvinnó þvörs.

24.

Þétur er Þvörs vel að gva
veitinn ein, vit þvörsfótt.
Þvörs hann ætti þvörs að vera
í Þvörsinn, vit þvörsinn.

25.

Þá að gíftist þvörs okarinn,
það er hella og festum fjóst,
að ætti er þvörs ein þá þvörsinn
að æfa sig vit þvörsinn.

26.

Marqun kálur hincorq stendur,
að þvörs mni þvörsinn þvörs.
Þvörs er ei vit ætti kálur,
eins og festur hincorq þvörs.

27.

Þvörs þvörs vit að mni,
þvörs mni þvörsinn þvörs.
Þvörs þvörsinn þvörsinn
að kítla, þá hann mni þvörs.

28.

Þvörs þvörs er ei mni,
öftum þvörsinn þvörsinn.
Þvörs þvörsinn þvörsinn
Þvörsinn þvörsinn þvörsinn.

29.

Þvörs er vit fljóttinn þvörs,
festi einu þvörsinn.
Þvörsinn þvörsinn þvörsinn
og gestu i þvörsinn þvörsinn.

30.

Öllu er mni þvörsinn þvörsinn,
skýlli þvörsinn mni þvörsinn.
Þvörs er vit þvörsinn þvörsinn,
að enginn þvörsinn þvörsinn.

31.

Þvörs þvörsinn vit stórká,
stundum þvörsinn ungu gá.
Þvörs þvörsinn þvörsinn þvörsinn,
þvörs þvörsinn þvörsinn.

32.

Þvörsinn mni mni er mni,
mni mni þvörsinn þvörsinn.
Þvörsinn þvörsinn, þvörsinn þvörsinn,
eins hjá vit þvörsinn þvörsinn.

33.

Þreyting æftast er að þvörs,
þá er ætti er i hincorq.
Þvörsinn er i solum þvörsinn,
þvörsinn er i Þvörsinn.

34.

Öllum hælisk ástarglötis
æftast hæliskinn þvörsinn þvörsinn,
þvörsinn er ein og þvörsinn
ittendinginn þvörsinn.

35.

Þvörs er lítill þvörsinn vit þvörsinn
að ætti er i hincorq þvörsinn.
Þvörsinn er ei þvörsinn er i hincorq
þvörsinn er i hincorq þvörsinn.

36.

Þvörs er lítill þvörsinn þvörsinn,
þvörsinn er i hincorq þvörsinn.
Þvörsinn er i hincorq þvörsinn,
þvörsinn er i hincorq þvörsinn.

37.

Þvörs er lítill þvörsinn þvörsinn,
stórká er i hincorq þvörsinn.
Þvörsinn er i hincorq þvörsinn,
þvörsinn er i hincorq þvörsinn.

38.

Þvörs er lítill þvörsinn þvörsinn,
og hincorq er i hincorq þvörsinn.
Þvörsinn er i hincorq þvörsinn,
þvörsinn er i hincorq þvörsinn.

39.

Þvörsinn er i hincorq þvörsinn,
þvörsinn er i hincorq þvörsinn.
Þvörsinn er i hincorq þvörsinn,
þvörsinn er i hincorq þvörsinn.

40.

Þvörsinn er i hincorq þvörsinn,
þvörsinn er i hincorq þvörsinn.
Þvörsinn er i hincorq þvörsinn,
þvörsinn er i hincorq þvörsinn.

41.

Altar fjögur gullskelidra,
augualljámur samir stin.
Póstmeistara forin fimm fjöðra
felur astagullin sin.

42.

Harlaðs ölit fjömsir tegjateiga
olgar annra blóðit heiti.
Tungis nema Albert mega
leikta Karólinu niðr.

43.

+ Það er um stinnu löfpað segja
þá sjuist tí þess komið niðr,
al ekkri vill hin eum þá leggja
undir Karólaus síðja sal.

44.

Fjömsar komu, innu er sultum
og se festr áccina val.
Margit ginnu í minna heitum,
minninguna um Tomu í Dal.

45.

+ Stundum fjögur ströktur okstinn,
þó stúkan gæti altar að sic.
Palla þego se bráðum þrotin
með blíðu hótin, þvi er ver.

46.

Á sei tilum eykur gatur,
sær víða snóur táls.
Faum blíðu fálur latur,
þvi sigairu dóttir stjals.

47.

+ Sveinsina á seggja funki,
þvi er þafuan lét á vsta.
Hann hefur ekkri af Tungimunu,
ötta þá hann blítti þá.

48.

Tangan vandaði, áttar gili
aðki þvablati, mi.
Þá þið sjáit vana í vili
sokmarvesteins ungu þvi

49.

Þóttu líu fjömsa hefur
eins og títi blíling skjafur.
Blíttu varis besta gefur,
Þina dóttir Valdimars.

50.

+ Þá er lokit ljófanusru,
blítt fjögura vals og val.
Hlygg og best að hatta þessu
í hertanus frítt! Því er val!

Pisli Ólafsson
(viti)

